

6 Beranger 3 Paloma

* AVE *

Svetlic

MARIA

SEPTEMBER 1951.

FROM: FATHER BERIRAND
St. Mary's, Lemont

dup

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA

Skušnjava - P. Mirko ofm	257
Nas novi blaženi - Po virih p. Odilo ofm	259
Mati brezmadežna - P. Kazimir ofm	262
Nočni psalm /pesem/ - Bogdan Budnik	264
Iskalci zlata - P. Hugo dr. Bren ofm	265
Morje bolečin - P. Bazilij ofm	268
Zakopan kelih - P. Odilo ofm	270
Maria Goretti - Prevedel p. Odilo ofm	274
Kdo je kakor čebela... - P. Odilo	278
Nekaj za naš čas - P. Miršek	279
Po kraljestvu križa	280
Lemontski odmevi	282
Kramljanje na Zapečku	285
Verska svoboda/Po pismu iz starega kraja/ ...	288

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvi, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Skušnjaba

Če hoče kdo kaj postati, na primer sodnik, učitelj... mora prestati preizkušnjo. Ravno tako je hotel nebeški Oče, da človek preстане preizkušnjo, preden mu podeli večno srečo. Znano je, da sta prva človeka pri tej preizkušnji padla, vendar jima je dal Bog pravico do popravnega izpita. Tega sta pa srečno prestala, saj sta danes med svetniki.

Za Adamom in Evo mora vsak človek delati skušnjo za nebesa. Sicer smo mi nekoliko na slabšem, ker je naša narava nagnjena k slabemu, dočim sta bila prva človeka nagnjena k dobremu in sta se vedno z lahkoto odločila za dobro. Da bi nam Bog olajšal odločitev za dobro, nam je poslal svojega Sina, Jezusa Kristusa, ki je bil v vsem enako skušan kakor mi. Zato ima tudi sočutje z nami, kakor pravi sv. Pavel (Hebr 4, 15).

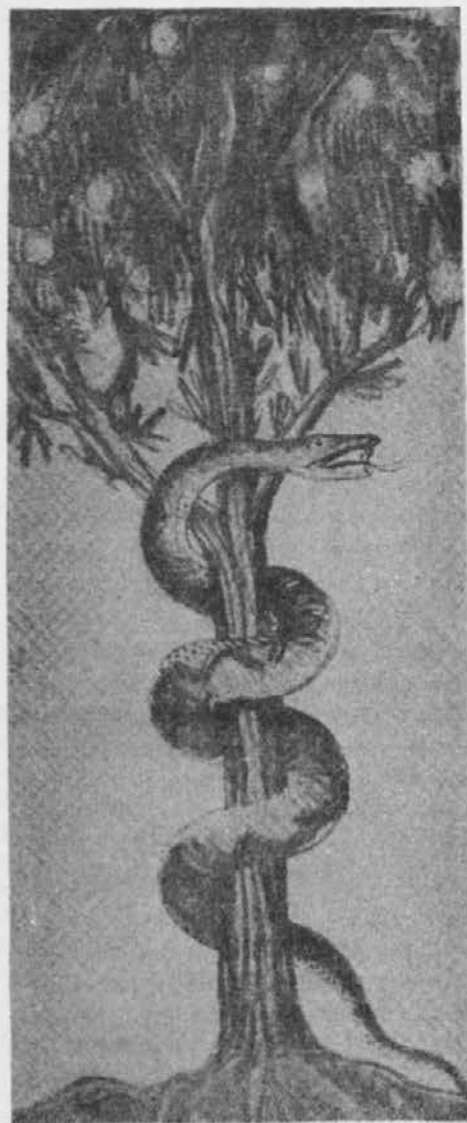
Kristjani smo, za Kristusom hočemo hoditi. Kristus pa nam je povedal, da je On pot, po kateri naj hodimo. Če hoče kdo za njim, mora prestati vse, kar je prestal On, torej tudi skušnjave in preizkušnje.

Imamo štiri vire skušnjav: Bog, ki nas - bolje rečeno - preizkuša. Dalje hudič in hudobni svet, ki nas zapeljujeta, vendar sama ne premoreta dosti. Računata na močnega zaveznika v nas samih, na našo poželjivost.

Ta ima sicer pri nas tako rekoč domovinsko pravico in sama na sebi ni slaba, saj moremo poželeti tudi dobro. Brez nje ne bi bilo svetnikov. Seveda pa nas poželjivost največkrat vleče k slabemu in je povod naših skušnjav. Vsak, kdor je iz mesa in krvi, to občuti. Občutiti skušnjave ni nič slabega, privoliti vanje je šele greh. Od nas je odvisno, ali so nam skušnjave v korist, če jih namreč premagamo; ali v pogubo, če se jim vdamo.

Glavno pravilo je, da se s skušnjo ne smemo igrati. Po Kristusovem zgledu moramo skušnjavca naravnost odbiti; bežati moramo pred njim in klicati Boga in Marijo na pomoč, da ne podležemo. Predvsem pa moramo paziti, da si sami ne budimo skušnjav s svojo neprevidnostjo. Še vedno namreč velja izrek sv. Pavla: "Kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade!" (1 Kor 10, 12). In Kristus nas opominja: "Čujte in molite, da ne padete v skušnjo!" Z zaupanjem zato molimo v očenašu: "... ne vpelji nas v skušnjo!" In pomnimo: "Bog, ki je zvest, nas ne bo pustil skušati čez moči, ampak bo s skušnjo dal izid, da jo bomo mogli prestati."

P. Mirko ofm

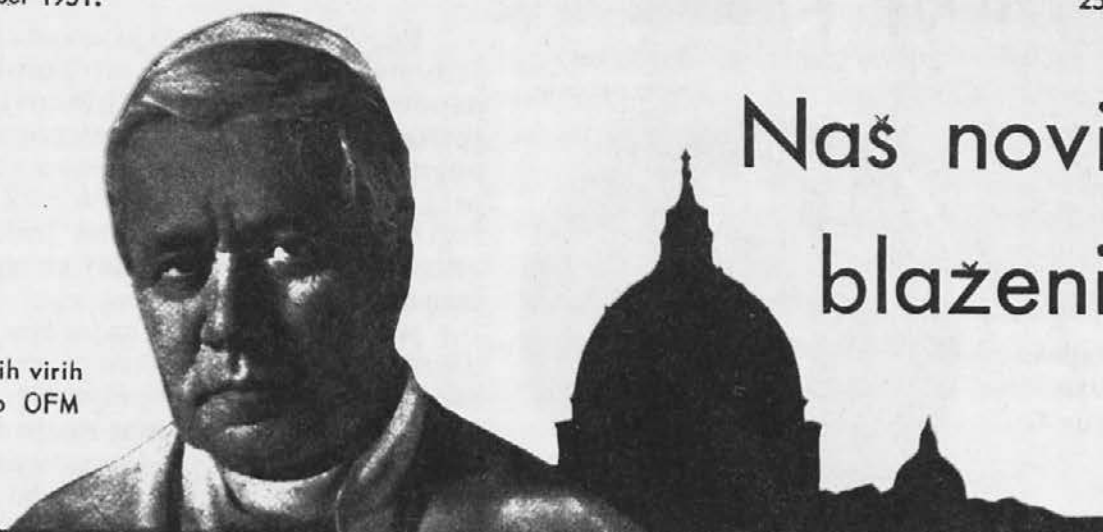
Kako zalivajo solzice
sveti Materi oči!
O, kako srce Device
morje žalosti topi!
Vsa prepadena in bleda
vidi s križa snetega
in v naročju svojem gleda
truplo Sina svetega.

O, oči s krvjo oblite
in odprta sveta stran!
Roke, noge so prebite,
truplo vse je polno ran.
Gleda jih, v solzah jih pere
ter poljublja jih molče,
a bridkosti meč predere
sveto vdano ji srce.

Vendar smrtne bolečine
ji ne zmagajo srca,
V božjih sklepov globočine
se ponižna Dekla vda.
Vsa usmiljena daruje
Večnemu prijeten dar:
Sina mu za nas žrtvuje,
nje naročje je - oltar...

Naš novi blaženi

Po raznih virih
P. Odilo OFM

DNE 3. junija 1951. je bil v Rimu v baziliki sv. Petra z velikimi slovesnostmi prištet med blažene papež Pij X. Razglašenje blaženim je zadnja stopnja pred razglašenjem svetnikom. Takrat sv. Cerkev, namestnica Kristusova, uradno izjavi, da je duša med svetniki v nebesih. Pij X. je prvi papež, ki je bil po 279-ih letih zopet priključen imeniku svetnikov božjih. Zadnji papež svetnik je bil Pij V., ji je umrl leta 1572. in je bil proglašen svetnikom ravno sto let pozneje.

Meseca julija leta 1903. je umrl veliki socialni papež Leon XIII. Ko je neki časopisni poročevalec takrat prišel k beneškemu kardinalu Sarto, se je pogovor seveda takoj zasukal na volitev novega papeža. "Glede ene stvari sem gotov," je rekel kardinal, "volitev bo kratka. Pri drugem posvetovanju bomo že imeli papeža."

Poročevalec je trdil, da bo volitev daljša. In kardinal Sarto je odvrnil: "Dobro! Kar najbolj želim, je to, da bi bil križ novega papeža lahek!"

Pri volitvi mnogi kardinali niso poznali drug drugega. Neki francoski kardinal, ki je stal čisto blizu beneškega kardinala Sarta, ga je začel prijazno nagovarjati. Sarto pa

odgovori: "Ne znam francoskega jezika!" In okoli stoječi kardinali so se zasmejali rekoč: "Potem pa ne moreš postati papež!"

"Hvala Bogu!" je bil odgovor kardinala Sarta.

Prva volitev je kazala na Rampolla, ki je dobil med 46 glasovi 24 glasov, Sarto pa samo 5. Pri drugi volitvi jih je dobil Rampolla 29, Sarto pa 10.

Prihodnje jutro pred volitvami se je dvignil kardinal Puzyna, nadškof krakovski iz Poljske, ki je takrat spadala pod avstro-ogrsko cesarstvo. Rekel je, da je prinesel s seboj pismo in naročilo cesarja Franca Jožefa in da je prišel čas, da to pri posvetovanju pove in razloži. V imenu in po pooblaščenju Njegovega Veličanstva cesarja se poslužuje stare predprave, da protestira proti izvolitvi kardinala Rampolla za papeža.

Ostali kardinali so strmeli v govornika in so v velikem začudenju zmajevali z glavami. Prvi, ki se je dvignil k besedi, je bil kardinal Oreglia, dekan sv. kolegija: "To naročilo ne sme biti pripuščeno v kardinalske zbornice, konklave, niti uradno, niti neuradno. Niti na znanje se ne sme vzeti to poročilo iz Dunaja!"

Pij X. kot
vaški župnik.

Rojstna
hiša
Pija X.

Toda kardinal Rampolla je očitno mislil drugače. Vstal je k besedi. Njegov obraz je kazal globoko ganjenost in vznemirjenje. Potrdil je, kar je govoril kardinal Greglia in je dodal: "Kar se mene tiče, mi pa ni nobena stvar bolj po volji in bolj dobrodošla, kot ta, četudi odločno odklanjam vsako vmešavanje svetne oblasti v volitev papeža. Nihče nima te pravice!" Rampolla se je vsedel in volitev se je nadaljevala.

Tretji dan so opazovalci videli teman dim iz konklava. Zažigali so volivne listke. Rampolla je dobil zopet 29 glasov, Sarto pa že 24.

Ko je Sarto videl, da se bodo kardinali zedinili za njegovo ime in osebo, jih je prisrčno prosil, naj ga ne volijo več. Glas se mu je tresel, njegov obraz je zalila rdečica od razburjenja in solze so bile v njegovih očeh.

Prihodnji dan je pokazalo prvo glasovanje: Sarto 27, Rampolla 24 glasov. Naslednje glasovanje: Sarto 35, Rampolla 17 glasov. Zvečer so se kardinali razšli, toda ni bilo dvoma, da se volitve bližajo svojemu koncu. Prihodnje jutro je bilo zadnje, sedmo glasovanje, katerega izid je bil: Sarto 50 glasov--osem več kot je bilo potrebno za izvolitev.

Pariški nadškof je naznanil, da je beneški patriarh Sarto izvoljen za papeža s petdesetimi glasovi in ko je Sarto to slišal, je bil popolnoma premagan. Sklonil je glavo in začel je jokati. Pogledal je na oltar in je izgovoril z nizkim, pa odločnim glasom: "Tvoja volja naj se zgodi, o Bog!"

Novica je menda najtežje zadela domači, družinski krog kardinala Sarta. Neki rimski prijatelj jim jo je sporočil po telefonu. Ko je rimski prijatelj bil po telefonu zvezan z palačo beneškega patriarha in je slišal, da se je oglasila Roza, je rekel: "Halo, Halo! Tvoj brat je izvoljen za papeža!"

Glas iz palače se oglasi: "Najbrž se motiš! Govoriš z gospodično Sarto, s patriarhovo sestro."

Glas iz Rima postaja nestrpen: "Da, da, saj vem. Povedati ti moram, da si pred eno uro postala papeževa sestra."

Potem je nastal molk. In Roza je spustila slušalko iz rok in je rekla sami sebi: "Moj Bog, delo tam v Rimu! In perilo, koliko ga bo!"

Za papeževe sestre je bilo to kot udarec na srce. "Saj smo že nekaj slutile, kot občutek nesreče, ko je odhajal," je žalostno zdihovala Ana. "Saj smo čutile nesrečo!" Druge so prikimavale in Roza je rekla: "In ko je šel tako daleč, smo se začele čuditi, zakaj je vzelo tako dolgo, da so izbrali novega papeža. Toliko dobrih kardinalov--zato nismo nikoli mislile na našega Jožeta!"--tako je bilo krstno ime papeža Pija X.

V Vatikanu je njihov brat prav dobro vedel, kako se počutijo sestre. Ko je neki Benečan rekel novemu papežu: "Sestre Vaše Svetosti morajo biti prevesele nad Vašim odlikovanjem," je papež samo zmajal z glavo.

"Žalostne so," je rekel nato, "in vem, da so jokale, ko so zvedele

September 1951.

novico, kakor sem jokal tudi jaz."

Njegovo kronanje se je malo zakasnilo zaradi naprsnega križca, ki ga nosi papež. Vsi papeški zlatarji so bili zapriseženi k molčanju po smrti Leona XIII. in novi papež je nosil svoj lastni naprsni križ--narejen je bil iz kovine in pozlačen. Zaradi tega je bilo veliko zgražanja predvsem med zlatarji. "Toda bil je moj," je ponavljal s smehom Pij X, "služil mi je v tolikih slučajih, zakaj bi mi zdaj ne? Poleg tega pa nisem drugega križa prinesel s seboj." In dodal je prepričevalno: "Saj ne bo nihče opazil, da ni pristen!"

Nekaj časa je bil papež kar oblegan z vprašanji, kako bo v Vatikanu uredil svoje gospodinjstvo. Nobene dolžnosti in obveznosti svojih služabnikov ni spremenil, samo nekaj uradnikov je premestil. Ko so ga vprašali, če bo obdržal kuharja pokojnega papeža, ali bo hotel novega, je rekel: "Saj ni treba imeti posebnega kuharja za krožnik špagetov in za čašo vina!"

Če bi bilo odvisno samo odnjega, bi njegova nova čast ne napravila nobene spremembe v načinu življenja. Sicer je pa tudi v Vatikanu mnogo stvari poenostavil. Samo v svoji dobroti je ostal velikodušen razsipnež. Njegovo prvo dobrotelno dejanje je bilo, da je ob svojem nastopu kot poveljnik katoliške Cerkve izročil 10.000 lir za ubožce mesta Rima in malo manjšo vsoto za ubožce v Benetkah. Lira je imela takrat precej drugačno vrednost kot danes. Tri lire so bile vredne en dolar. Vatikanski zakladničar se je takrat nemalo začudil nad tako visoko vsoto, ki jo je novi papež določil za uboge in napravil opazko: "Vaša Svetost! Ali ni ta vsota le malo previsoka?"

"Kje pa je tvoje zaupanje v božjo previdnost?" mu papež prijazno odvrne in denar je bil takoj priprav-

Vaški
župnik
kot
papež.

Foto: E. (Cappella Sistina 4 agosto)

Sikstinska
kapela,
kjer volijo
papeža.

ljen. Miloščinar je dobro vedel, da je to šele začetek in je omenil nekemu svojemu prijatelju: "Ne bo dolgo, da bo novi papež zastavil baziliko sv. Petra, samo da bo lahko delil darove in miloščino ubogim."

Neko jutro je moral papež Pij X. podpisati gotovo listino, pa je zapazil smet na peresu. Pa je obrisal pero kar v svoj rokav, kakor je prej navadno delal, ko je nosil črni talar. Potem ko je bilo prepozno, se je spomnil, da ima beli, papeški talar na sebi. "Nisem se še vživel v nove razmere, kaj ne, da ne, Monsignor Bressan?" je rekel.

Pij X. je prelomil navado in tradicijo, ki predpisuje, da mora papež sam jesti. Ko je prvič nekoga povabil k obedu, je videl presenečenje na mnogih obrazih. Ko je vprašal za vzrok, je izvedel za navado in predpis, da papež vedno obeduje sam zase.

Od kdaj je ta navada?" je vprašal papež.

"Od časov papeža Urbana VIII. je ta predpis!" so mu razložili.

"Če je papež Urban VIII. imel pravico dati tako postavo," je rekel veselo, "potem ima Pij X. pravico, to postavo odpraviti."

Konec prihodnjic

MATI BREZMADEŽNA

P. Kazimir ofm

Tako prečisto materinstvo, kakršnega proslavlja prejšnji naziv: Mati prečista, je bilo mogoče samo pri materi, ki je imela za to vse potrebne čednosti, lastnosti, značaj, naravo. Kot od vekomaj izbrana za božjo Mater je bilo Marijino materinstvo predvsem neizmerni dar, vzvišeno odlikovanje božje, ki ga ji je podarila presveta Trojica sama.

Toda s tem darom božjim je morala tudi Marija sodelovati, truditi se za vredno in sposobno tako vzvišene naloge. Že svetni vladarji si izbirajo za visoke in važne službe osebe, o katerih vedo, da bodo poslanstvo dobro izvršili. Tako si je tudi Marija po svojih čednostih zaslužila, da je bila tako "Mati prečista", kar hoče povedati naš naziv: "Mati brezmadežna"

Kako naj ta naziv pravilno razumemo in razložimo, kaj so hoteli z njim sestavljalci Marijinih litanij povedati, pove jasno ta vzклик v latinščini: "Mater castissima". Prejšnji naziv pa je: "Mater purissima". Za obe latinski besedi, "castissima" in "purissima", imamo v slovenskem jeziku samo eno besedo: "prečista". Toda različnost pomena dokazuje tudi to, da imamo dva naziva. Drugače bi ju sestavljalci litanij gotovo ne uvrstili v litanije.

Za naziv "Mater castissima" se je slovenski prevajalec poslužil izraza "brezmadežna", ki pa ne pove to, kar pove latinski izvirnik. Po

njegovem pomenu bi se v slovenščini morda moral glasiti: "Mati brezmadežne čistosti". V latinščini pomeni "purissima" (prejšnji naziv) to, kar v slovenščini: "prečistoto" duše, telesa, torej človeka; alipa tudi snovi: zlata, srebra. Beseda "castissima", naš naziv, pa se nanaša samo na človeško naravo, na telesno popolno spolno čistost, na čednost neoskrunjene vzdržnosti, za kar pa v našem jeziku nimamo posebnega izraza.

Po tej razlagi je jasno, kaj hoče naziv "Mati brezmadežna" v Mariji proslavljati. Namreč njeno najpopolnejšo, neoskrunjeno dušno in telesno čednost čistosti. Ta je bila po posebni milosti božji, a z njenim sodelovanjem in vajo, tako močna, da je bilo pri njenem božjem materinstvu vsako oskrunjenje nemogoče.

Tolika Marijina brezmadežna telesna čistost je bila najprej izredni dar Boga samega, ki ga je dobila od Njega kot Mati božjega Sina.

Vse božje čednosti je Stvarnik vlil v človeško dušo na najpopolnejši način že takoj ob stvarjenju, med njimi tudi čednost čistosti. Kakor vse druge, je prvi greh v raju zelo oslabil tudi to krepost in proti njej zažgal v človeškem telesu celo nenasitno strast poželjivosti. Nāstal je boj, hud boj med "mesom in duhom", kakor pravi sveti Pavel. Sleherni človek mora v sebi bīti ta boj od zgodnje mladosti, vse življenje prav do zadnjega diha. Vsak se mora boriti s tem, da se odločno ustavlja

gonom strasti ter jači in krepki z neprestanim trudom in prizadevanjem v dušo vlito božjo čednost. V otroških letih, ko človek še nima popolne uporabe pameti in ne moči nad seboj, je dolžnost staršev in vzgojiteljev, da zanj vrše delo in bijejo boj. In sicer s tem, da otroka zgodaj vzgajajo v zavesti vzvišenosti lepote in potrebe te čednosti, na drugi strani pa v zavesti grdobije in nevarnosti strasti. Le človek, vzgojen v mladosti, bo uspel pozneje v vseh ozirih, v duhovnem in telesnem življenju. Pomanjkanje te čednosti pa daje mladini in sploh človeku ime: pokvarjena mladina, pokvarjen človek.

Ta boj "duha in mesa" mora biti prav vsak človek vse življenje, pa naj bo v stanu kakršnem koli, naj bo drugače še tako svet. Bridko slišimo tožiti svetega Pavla, to "izvoljeno posodo božjo", o "satanu, ki ga bije". Isto srečamo pri nešteti velikih svetnikih. Veliki spokornik Frančišek Asiški se je v tem svetem boju valjal po trnju. In slišimo šestinosemdesetletnega škofa sv. Alfonza, vsega pohabljenega in bolnega, kako joka v hudih skušnjavah in bije ta boj...

Vsega tega pri Mariji ni bilo.

Svojo vlito krepko popolne brezmadežnosti, okrepljeno s posebno milostjo božjo brezmadežnega spočetja in tako oproščeno vseh posledic izvirnega greha, je tudi sama gojila prav od najnežnejših let. Sveti starši, Joahim in Ana, sta glede tega gotovo storila svojo dolžnost, četudi nista vede-

la, kakšno odlikovanko božjo imata za svojo hčer.

Dasi Marija do oznanjenja ni vedela za svojo izvolitev, je v svoji duši prav gotovo že zgodaj gojila tudi to čednost. Po telesu je bila namreč popolna ženska, kakor vsaka druga. A vodila jo je vselej ljubezen do Boga. In da se je sama svoje človeškosti tudi glede tega zavedala, dokazuje njena zaobljuba vednega devištva, s katero se je sama prostovoljno darovala Bogu. Da Marija ni bila prosta vseh skušnjav hudobnega duha, bi sklepali po tem, da se je satan drznil napadati celo samega Odrešenika. - Tudi o Mariji veljajo lahko besede sv. pisma o Jezusu, da je tudi ona rastla "v milosti pri Bogu in pri ljudeh", da je z njenimi leti rastla tudi njena svetost, torej tudi njena čednost brezmadežne čistosti.

Pri vseh krepostih pa velja: kolikor močnejše jih človek v sebi razvije, toliko lažje je njih uveljavljanje v vsem življenju. Kdor si na primer vzgoji močno čednost pridnosti, brez dela niti biti ne more. Krepost ga k temu sili in mu napravi delo prijetno. Kdor si privzgoji močno krepost usmiljenosti, kako lahko in prijetno mu je deliti miloščino. Ena-

ko je pri vseh drugih čednostih.

Če tako razumemo Marijino čednost čistosti, potem nam je jasno, kako se je Marija tudi sama usposobila postati zares "Mati prečista", si sama pomagala k časti božjega materinstva. Ni bila samo orodje božje previdnosti, saj je tudi sodelovala. Njeno božje mate-

rinstvo ni bilo le odlikovanje, temveč tudi zasluženje.

Po tako brezmadežno čisti mladosti, po tako prečistem materinstvu je pa tudi jasno, da je ostala prav taka vse življenje do smrti. To jasno zavrača vse zmotne krivoverce, ki uče, da je imela Marija po Jezusu z Jožefom še več otrok. Nerazumljivo in odvratno trdni katoliški veri, da je "po porodu Devica čista ostala".

Vse to pa pojasnjuje tudi Marijino odlikovanje največje časti, da je

bilo tudi njeno telo vzeto v nebesa, kakor Jezusovo. Kako naj bi moglo biti drugačno telo tako odlikovano?

Vse to opevamo o Mariji z nazivom: "Mati brezmadežna" v njenih litanijah. Prav je, da v naš zaupni klic vključimo tudi ponižno prošnjo: "Mati brez madeža, prosi za nas, da bibili čisti tudi mi, da bi tudi mi sledili tvojemu zgledu. Če smo bili pa tako nesrečni, da smo padli, nam ti izprosi srčno kesanje in odpuščenje. Po tvoji brezmadežni čistosti te prosimo!"

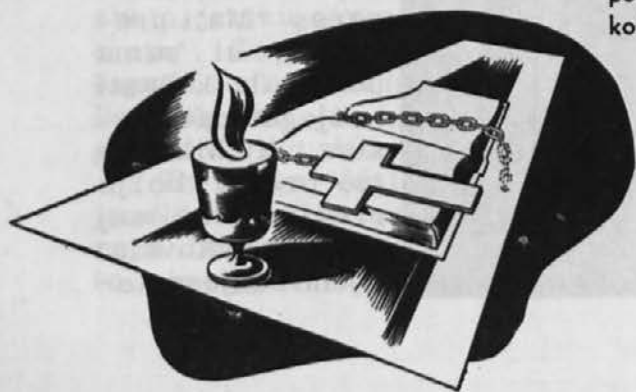
Nočni psalm

Zrak je moten kot svetilke zakajeno steklo
in predmetom so se čudno spačili obrazi -
kot v srce bi jih zadelo smrtne kose jeklo,
veter tiho kakor kača se po travi plazi.

Prvi krajec je svetál kot košček ogledala,
ki se kdo ve kdaj, zakaj, na nebu je razbilo;
in nebo je strmo kakor gotska katedrala,
kot oltarji so goré, zaštrte v črno svilo.

Daleč tam kot nad oltarjem, nad glavó snežnika,
jutri sonce kakor zlata hostija bo vstalo:
po prostoru - svetlem ko da se nebes dotika -
kot pri obhajilu v duši bo se zableščalo.

Duša moja, zdaj obleci v haljo se spokorno,
tême si posuj s pepelom, v solzah peri grehe,
da bo Jezus, ko bo stopil v tvojo izbo borno,
jutri res vesel nje čistih sten in tople strehe!

Iskalci zlata

POD tem naslovom je nedavno na Dunaju izšel nemški roman, katerega glavni junak je naš Baraga. Spisala ga je poznana in plodovita avstrijska pisateljica, gospa L. G. Bachmann. Je to kulturno-zgodovinski roman, v kakršnih je pisateljica že doma. Nekatera njena dela te vrste so prevedena že v druge jezike. Vseh je doslej napisala trinajst. Nedvomno bo tudi ta zgodovinski in misijonski roman doživel vsaj svoj angleški prevod. Če tudi slovenskega, je malo verjetno. Kdo ga naj založi? Roman obsega 670 strani. Kosoma bi se ga dalo prevajati za kak nabozni list. A to bi se vlekle leta, kar ni ne urednikom ne bralcem drago. Edino možno bi bilo, če bi ga pri našal dnevnik "Ameriška Domovina" mesto običajne povesti. Prav za eno leto bi ga bilo.

Toda če dobimo Slovenci svoj prevod ali ne, brezbrizno mimo njega ne moremo in ne smemo. Preredki so naši velmožje, znani tudi širšemu svetu, ki bi jim

Opomba k naslovu: Tako sem po mojem že najbolj umljivo prevedel nemški naslov knjige: Die Goldsucher. Morda bo kdo rekel, zakaj ne: Zlatosledci. A mislim, da je to prezek pomen. Zlatosledec v pravem pomenu besede je samo tisti, ki v zemlji stika za pravim zlatom. Iskalec zlata pa je prav za prav vsak, ki hlepi za zlatom oz. premoženjem, v prenesenem pomenu pa tudi tisti, ki hrepeni po duhovnih dobrinah.

P. Hugo Bren ofm

tuje slovtstvo postavilo tako lep spomenik, kakor ga je Bachmannova Baragu. Zato bi bilo nehvaležno od nas, če bi njeno delo le hladno imenovali, pa čeprav so v njem nekatere stvari, ki nam ne morejo biti po volji. V splošnem je de spomenik, ki je v ponos svetovnemu kulturnemu vrtu in ki bo Baragu pripomogel k najlepšemu spominu, ki ga more imeti kak zemljan. Z ozirom na to bomo pisateljici laže spregledali, kar je v dobri veri zagrešila. Saj nam je na prekasno opozoritev odgovorila, da v našem prevodu lahko popravimo, kar se nam ne zdi prav.

Pisateljica je namreč dobra, praktična katoličanka in vneta sodelavka redovne misijonske družbe "Očetov Božje Besede", v Ameriki bolj znani po imenu "Verbi Divini Fathers", ali tudi "Techny Fathers", po svoji cen-trali v Techny, Ill., nedaleč od Chicaga. Že nekaj let je zbirala in proučevala snov za ta roman. Na te-žave je za-dela glede

slovenskih virov, ker našega jezika ni vešč. A ni odjenjala, dokler si tudi teh virov ni odprla. K sreči biva v njeni bližini, v Linzu, znani slovenski inženir g. Jože Sodja, sam vnet za Barago, ki ji je pomagal, zlasti pri prevodu Jakliča in Vončine. Tudi na mene se je zadnji dve leti večkrat obrnila po informacije. Seveda sem ji bil z veseljem na razpolago. Tako v podrobnosti je šla, da me je včasih prav v zadrego spravila. Zame je bilo n.pr. vedno postranskega pomena, če je Šmartno pri Kranju za Baragovega kaplanovanja spadalo pod dekanijo Kranj ali Loko. Ona pa je hotela to na vsak način vedeti. Ker mi je tedaj nekoliko bolj kot bralcem znan postanek tega romana in njega ozadje, lažje stvarno presojam tisto, kar nam ne more biti drago.

In to je pred vsem dejstvo, da je Baraga v romanu predstavljen kot nemško govoreči Kranjec, oz. kot kranjski Nmec. To ni le zmotno mnenje pisateljice, ampak je nemški greh, ki se ga mnogi niti ne zavedajo, ker so bili tako vzgojeni. Kar je zlasti v mnogojezični stari Avstriji nemško govorilo in pisalo in se na tem ali onem polju odlikovalo, je bilo nemško, čeprav ni bilo v njih kapljice nemške krvi. Tako je n.pr. misijonski zgodovinar, P. Beda Kleinschmied, O.F.M., sicer trezen in pravičen mož, prve tri marguetske škofo: Barago, Mraka in Vertina, vse tri čiste slovenske krvi, uvrstil med nemške misijonarje-pionirje. Bachmanova je samo njemu sledila. Podobno je storila z bratoma Reš, ki ju je Baraga kot škof pridobil za ameriški misijon. Pravi, da je peljal s seboj enega Slovenca (Lavtižarja) in dva Korošca, (brata Reš), kot bi bilo samo po sebi umljivo, da je vsak Korošec Nmec. Resnici na ljubo pa je treba priznati, da ne ona, ne drugi ne trdijo izrecno, da bi bili to polnokrvni Nemci, am-

pak jih uvrščajo v posebno kategorijo "nemškogovorečih", s tem pa nevešč bralce dobi vtis, da so to med druge narode raztreseni nemški biseri. Ker se to v našem slučaju ni zgodilo iz kake narodne prenapetosti, se nam ni treba zaradi tega preveč razburjati, pač pa zмотo popraviti, kar sem jaz napram pisateljici tega romana že storil.

A ona je še iz nekega drugega ozira Barago predstavila kot nemško govorečega misijonskega pionirja, kar pa prav za prav ni bilo od nje odvisno, vsaj docela ne. Pobudo za ta roman je namreč dobila od dunajskega vseučiliškega profesorja Rev. Dr. J. Thaurena, člana zgoraj omenjene misijonske družbe "Očetov Božje Besede". Pri njem pa je bila merodajna že več let gojena in tudi na zunaj že ponovno poudarjena misel: Vse, kar v povojni mizeriji katoliška Amerika stori za Evropo, ni zgolj dobrodelje, je tudi povračilo: seveda velikodušno in širokopotezno povračilo tega, kar je svoj čas Evropa storila za mlado ameriško Cerkev. Bivša cesarska Avstrija je bila prva med tistimi, ki so ji pomagali na noge. Priča temu je njena "Leopoldinska misijonska ustanova". To je hotel Rev. Dr. Thauren s svojo zgodovino te ustanove, ki jo je l. 1940 izdal, poudariti. Odtod njen naslov: "Milostni tok proti Novemu svetu in njegov vir-- Leopoldinska ustanova". Isti namen ima tudi ta roman. In ker je bil naš Baraga prvi in nedvomno največji, ki mu je ta družba pomagala v severnoameriške revne misijoneterga tam izdatno podpirala pri njegovih misijonskih podvzetjih, je bil tudi najpripravnejši junak za ta roman, ki naj bi katoliški Ameriki v njej prikladnejši romantični obliki povedal, kar je povedal Rev. Dr. Thauren v zgodovinski prozi. Da bi pri tem pred vsem Avstrija prišla na svoj račun, je pač bolje kazalo, da

September 1951.

Baraga nastopi v nemški uniformi.

To je ozadje tega, kar je v romanu za nas odbijajočega. A zaradi tega ne smemo zavreči onega, kar je privlačnega in koristnega naši srčni zadevi, Baragovi beatifikaciji. Meni se zdi, da so nekateri naši v tem oziru postali nekoliko malenkostni. Najrajši bi Barago zavili v slovensko trobojnico in šli z njim v boj za njegovo oltarno čast. To tujce, ki so navdušeni zanj kot svetniškega moža, odbija. Po pravici! Svetniki kot svetniki so pred vsem katoliški, vesoljni in tedaj mednarodni. Ko gre torej za to čast pred Cerkvijo, ki je prav tako vesoljna, mora njihova narodnost stopiti v ozadje in vesoljnost v ospredje. To so tudi merodajni rimski cerkveni krogi namignili, ko jim je bila beatifikacija Barage priporočena.

Da tedaj ne bomo kako zavrli, kar bi radi pospešili, se postavimo bolj na katoliško kot na narodno stališče, oz. bolje: ločimo Barago kot svetniškega moža in kot splošno kulturnega pionirja. Kot naš oltarni kandidat nambodi pred vsem katoliški. Storimo kar moremo, da ka kot takega tudi tujci vedno bolj spoznavajo in se nam pridružijo v boju za njegovo svetniško čast na zemlji. Mi Slovenci smo itak premajhni, da bi mogli kakemu svojemu oltarnemu kandidatu sami izvojevati to čast. Potrebujemo mogočnejših zaveznikov. Kot splošno kulturni pionir nam je pa lahko v prvi vrsti Slovenec. Kadar se n. pr. slovenska Amerika zbere od njegovem spomeniku v clevelanskem "Kulturnem vrtu", naj po zvočnikih kliče Ameriki, da so med njenimi kulturnimi graditelji tudi Slovenci častno zastopani, pred vsem z Barago.

Kar se tiče njegove beatifikacije, ji bo morda ta roman več koristil, kot vse naše tozadevno pisanje, ki se, bi dejal, ob prvem plotu naših ozkih meja razjekne. V angleščino

Baragov
park
na
ameriskih
Brezjah

preveden bo lahko široke plasti zajel in izzval tisti "vox populi, vox Dei--ljudski glas, božji glas", ki je za proglašenje svetnikov tolikega pomena. Zlasti če je glas mogočnega naroda, kot je ameriški. Temu namenubo roman že po svojem ustroju kot nalašč služil. Je, bi dejal, dvojni. Prav za prav sta dva romana, ki vzporedno tečeta, se kot dvojni železniški tir na postajah združita in zunaj postaje zopet razdružita. Enega predstavlja Baraga, iskalec zlata neumrjočih duš, drugega pa razni trgovski špekulanti, nenasitni lovci za pravim zlatom. To je razvidno že iz naslovov posameznih poglavij, n. pr. 1. pogl.: V New Yorku se odpre neka veletrgovina in mlad graščak Baraga na Dunaju najde svoj življenjski poklic. 2. pogl.: V Parizu so zamislili novo modo in mlad jurist v Ljubljani je napravil odločilni sklep, itd. Jasno, da iz takega temnega okvirja Baragov nadzemski lik še lepše zrcali.

Tako bo ta roman med Amerikanci vršil dvojno poslanstvo, kot bo imel krog dvojnih bralcev. Materialistično usmerjeni, ki ga bodo brali zaradi iskateljev pravega zlata, bodo ob Baragovem vzvišenem liku nehote zahrepeneli po zlatu trajnejše vrednosti, ki mu ne rja, ne tatovi, ne bančni polomi ne morejo blizu. Vernim pa, zlasti mladini, tako dovzetni za romantiko, bo ta božjeromantični junak zanetil ogenj navdušenja za njegovo oltarno čast.

O, kaj žalosti prestati
morala je sveta Mati,
ko njen Sin je rešil svet...

Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater preišlje,
njenih boli velikost?...

/Stabat Mater/

MORJE BOLEČIN

KOT filmski trak ni greha, ni napak, ampak sama vdanost volji božji in služba Bogu. Vse to pa v neizmernih žrtvah.

Da, Marijine žrtve, Marijine bolečine. Imela je tudi radostne ure, brez dvoma. Po drugi strani pa je vse njeno življenje neprestano trpljenje, ki ji ga je zlasti zadajala zavest, da božji Sin in njen ljubljeni otrok od sveta ne bo sprejet, ampak sramotno križan... Ne obračamo zastoj na Marijo prerokovih besed: "Velika kakor morje je tvoja bolečina..." (Žal 2, 13) In resnično je, da je dušno trpljenje, du-

Tudi Marijino življenje je sestavljeno iz samih slik, kakor filmski trak. Bogata je njih vsebina. Na teh slikah

šna bolečina in bridkost hujša, globokejša in trpkejša kot pa samo telesno trpljenje.

Velika je morala biti bridkost Mojzesova ob strašni zaslepljenosti ljudstva, ki je molilo zlato tele; iz dna srca mu je iztisnila besedo: "Odpusti mu zdaj ta greh. Ali pa mene izbriši iz knjige (življenja), ki jo pišeš" (1 Moz 22). Silna je morala biti bolečina Abrahamova, ko mu je ukazal Gospod, naj daruje svojega sina Izaka, ljubljene edince. Grenka je morala biti žalost makabejske matere, ko je gledala umirati sedem ljubljenih sinov...

Bolečina Marijina pa je še neizmerno večja. Takole piše sv. Anzelm: "Resnično, o Marija, tvojo dušo je presunil

meč bolečine, ki je bila bridkejša kot bolečina slehernega telesnega trpljenja. Kar koli so namreč imela pretrpeti telesa mučencev, je bilo neznatno ali kakor nič v primeri s tvojim trpljenjem. Zakaj trpljenje je presunilo s svojo neizmernostjo vso tvojo dušo in najgloblje globine tvojega predobrega srca. In zares ne bi verjel, o Gospa, da bi bila mogla kakor koli prenesti ostrino toliko in takih bridkosti, ako ne bi bil s teboj Duh življenja, Duh tolažbe, Duh tvojega presladkega Sina, zaradi katerega si trpela" (De excell. Virg. c 7).

In zakaj je bila bolečina toliko? Pač zato, ker je bila najgloblja tudi Marijina ljubezen. Kdor te ne ume, tudi njene bolečine ne more razumeti. Naš pisatelj Ksaverij Meško je lepo napisal: "Ljubezen je trpljenje, a trpljenje z neizrekljivo sladkostjo prekvašeno in blagoslovljeno. In kdor ljubi najbolj goreče, trpi največ sladkosti in bridkosti..." -- "Čim večja je ljubezen, tem večje je trpljenje" je učil sveti Avguštin. O Mariji pa pravi sveti Bernard: "Nobena bolečina ni bila bridkejša od Marijine, ker tudi noben Sin ni bil slajši."

Sedem žalosti Matere božje naštevamo, sto bi jih lahko, pa bi ne

končali njih števila. A teh sedem postaj nam dovolj razkrije njeno bolečino.

Z ljubeznijo je Marija v templju darovala svojega Sina, pa je obenem morala slišati Simeonove preroške besede: "Ta je postavljen v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo; in tvojo dušo bo presunil meč..." (Lk 2, 35). Nikoli več ni pozabila teh besed. Vsak trenutek je vedela, da svojega ljubega Jezusa vzgaja in hrani--za trpljenje in smrt. Kako oster meč! Njegovo ostrino čuti, ko mora z Detetom bežati v daljni Egipet, novo rano ji zada, ko išče vsa prestrašena svoj zaklad in ga končno najde v templju. Spet jo rani novica, da je Kristus v rokah sovražnikov: hiti in ga sreča s križem obložene. Kolika bridkost za mehko Materino srce! Pa to je šele začetek. Končno stoji pod križem, na katerem umira njen in božji Sin: nedolžen kot jagnje, za grehe sveta. Kako krvavi Marijina srčna rana, ko ima poslednjič v naročju Jezusa: zdaj ne kot ljubkega otroka, ampak njegovo mrtvo, s krvjo oblitno telo...

O, žalostna Mati, daj mi moč, da bom tudi jaz sprejemal žrtve tako, kakor si jih ti!

P. Bazilij ofm

Zakopan kelih

Bilo je leta 1912. Mlad duhovnik je prevzel službo božjo v siromašni misijonski cerkvi v gozdovih Severnega Michigana, ki je bila že dolgo zapuščena.

Neko jutro je med sveto mašo duhovnik opazil, da stojita pri vratih dva Indijanca. Med vsem opraviлом sta skrbno gledala na oltar. Po maši sta neznanca izginila v gozdove, drugo jutro pa sta bila zopet v cerkvi. Pomaknila sta se do srede, da sta laže videla duhovnika. Niti očesa nista odvrnila od njegovih kretenj. In potem sta prihajala vsak dan in si slednjič upala prav do prve klopi. Nikoli pa se duhovniku ni posrečilo, da bi ju po maši mogel dobiti.

Nekega dne pa sta ga sama počakala. S spoštovanjem sta stopila k njemu in ga odločno vprašala: "Ali se ti imenuješ 'črna suknja', kakor oni, ki je bil tu pred mnogimi leti?"

"Tako je! 'Črna suknja' - duhovnik sem," je odgovoril Father.

Indijanca sta se spogledala in si začela nekaj šepetati. Nato pa je starejši izmednjiju spregovoril: "Če drži, kar si rekel, potem imava za-

te zakopan zaklad. Pojdi z nama v gozdove!"

"Zaklad?" se je začudil duhovnik. Zanj? Kaj naj to pomeni? - In odločil se je, da gre z njima.

Indijanca sta duhovnika vodila po stari sledi. Daleč v gozd so prišli, kamor je redkokdaj stopila neveščča noga. Moža sta obstala in začela kopati pod nekim drevesom. Niti besedice nista spregovorila. Duhovnik je stal ob strani in ju opazoval.

Nenadoma je eden izmed Indijancev dal duhovniku znamenje in mu pokazal v jamo. Dokopala sta do dobro zaprtega zabožčka in duhovnik je pokleknil ter dvignil "zaklad". Pazljivo je odkril pokvarjen pokrov in ostrmel. V zabožčku je bil - krasen srebrn kelih.

S tresočo se roko je duhovnik dvignil sveto posodo. Zdaj sta se skrivnostna moža prvokrat nasmehnila. Povedala sta, da je kelih njegov. Njuna dolžnost je opravljena.

"Ne morem razumeti! Zakaj naj bi bil kelih moja last?" se je čudil duhovnik.

In Indijanca sta povedala slede-

čo zgodbo:

Pred dolgim, dolgim časom je obiskala njihov rod 'črna suknja' - duhovnik. Poučil jih je o Bogu in o Cerkvi. Velika večina rodu se je spreobrnila in se dala krstiti. Nato pa je morala 'črna suknja' na nevarno potovanje. Predno je odšla, je hotela govoriti s poglavarjem. Imela je v roki zabojček, ki sta ga pravkar odkopala.

"Ali boš skrbel za tole, ko bom daleč od vas?" je vprašal misijonar očeta rodu.

"Varoval bom zabojček, pa četudi s smrtjo," se je glasil odgovor.

"Dobro," mu je odvrnila 'črna suknja', "zaupam ti! Če pa bi se ne vrnil, potem želim, da bi storil tole: Tvoj rod naj čuva ta zabojček. In kadar pride v te kraje druga 'črna suknja', mu ga izročite!"

Misijonar je odpotoval in se ni nikdar več vrnil...

Poglavar je skrbno hranil zaboj do svoje pozne starosti. Pred zadnjo uro pa je poklical k sebi tri zaupne može svojega rodu ter jim izročil zaklad 'črne suknje'. Obljubiti so mu morali s prisego, da ne bodo nikomur povedali, kam so ga skrili. Ko je eden izmed trojke umrl, sta ostala dva izročila zaklad poglavar-

ju, ki je nasledoval prvega. Ta pa ga je zopet izročil trem zupanikom. In tako je ško skozi dolgo dobo dveh stoletij, da je indijanski rod zvesto čuval skrivnost. Ves čas je pričakoval, da bo prišla druga 'črna suknja', do katere bo lahko izpolnila svojo obljubo.

Njihova vera je bila poplačana: 'Črna suknja' je prišla - leta 1912. Indijanci so ji izročili kelih. Njih zvestoba je bila vredna svetega zaupanja, vredna je našega občudovanja in posnemanja.

Skrivnostni kelih hranijo zdaj očetje jezuiti v Domu duhovnih vaj Manresa, v mestu Detroitu, Mich. Vprašanje, kdo je bil njegov prvi lastnik, je pa še danes odprto. Morda je bil ona 'črna suknja' Father Marquette? Mnogo let so mislili tako, a najbrž je bil kak misijonar za njim. Morda ona doba čuvanja niti ni tako dolga, kot so Indijanci mislili in računali? Kaj, če je bil oni misijonar - naš slovenski rojak Friderik Baraga? Od njegovega prihoda v to deželo pa do najdbe keliha je preteklo osemdeset let, to pa je že tudi lep čas. Seveda zvedeli ne bomo nikoli, ker na kelihu ni nobenega napisa ali kakega znamenja.

P. Odilo ofm

Mati ne pozabi...

- ... Boga v trpljenju svojem.
- ... molitve in opomina za svojega otroka.
- ... ponižanja in zaničevanja, ki zadene njenega otroka.
- ... bridkosti nad nespokorjenim in nevhvaležnim otrokom.
- ... veselja nad spokorjenim otrokom.
- ... otrokovih dobrotnikov in prijateljev.
- ... otrokove in svoje duhovne Matere Marije.
- ... ljubezni ljubečega otroka.
- ... izgube ljubljenega otroka.
- ... otrokove sreče in slave.
- ... otrokove podobe.
- ... otrokovega groba.
- ... otrokovega očeta.

Tudi v tej cerkvi je Bog v tabernaklju, kakor v najlepši katedrali. Iz te barake so napravili kapelo begunci, ki so pribežali iz komunističnega raja v zapadno Nemčijo.

V Aachenu v Nemčiji so imeli slovesnost starodavnih relikvij, ki jih hrani katedrala. Slika predstavlja aachenskega nadškofa, ki iz balkona stolnice razkazuje relikvije zbranim vernikom.

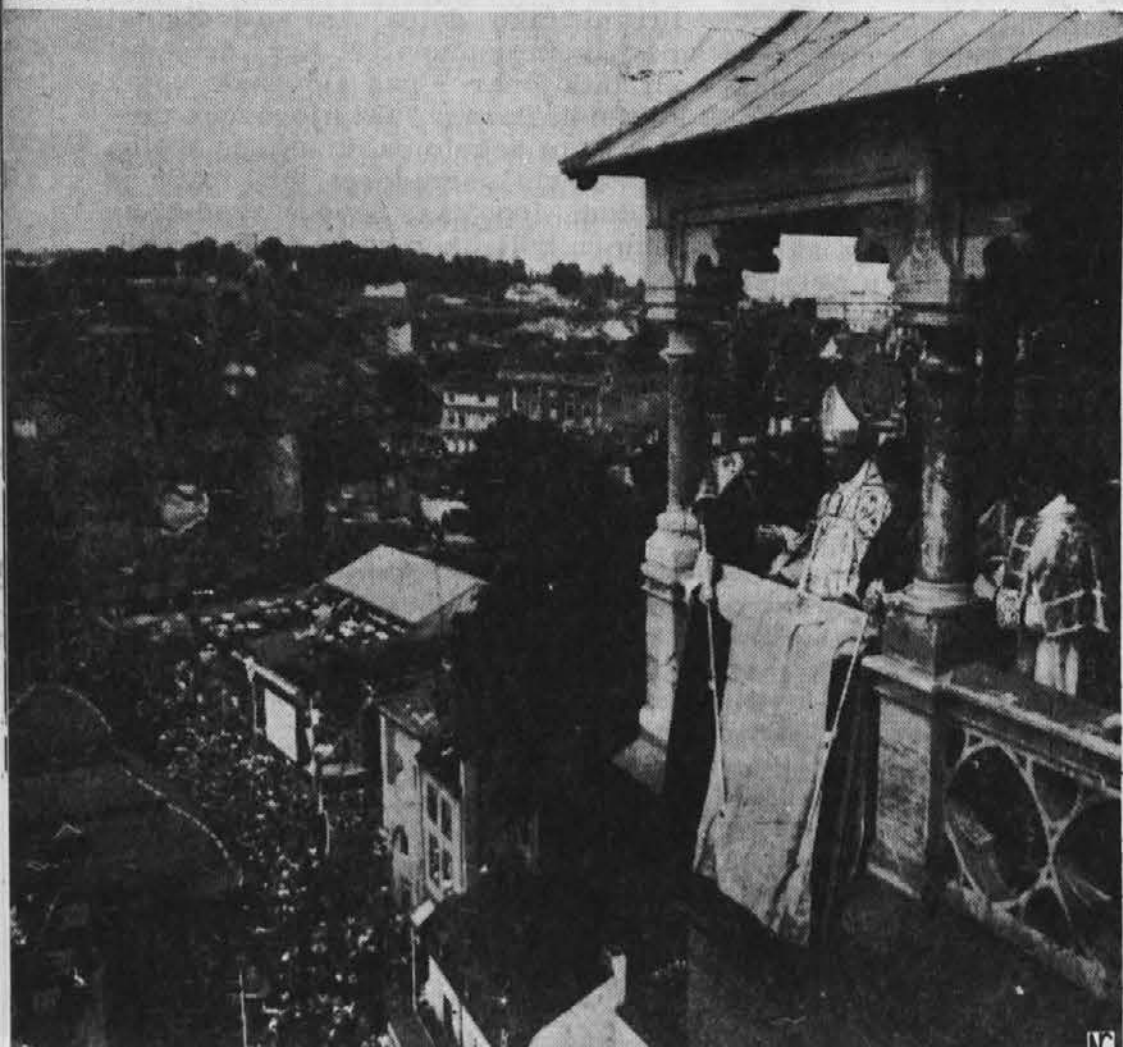

Katoliški duhovnik oznanja Kristusov nauk na ulici mesta Jacksonville, North Carolina. Poslušalci so prvič v življenju videli in slišali katoliškega duhovnika.

Tudi sestre ljubijo baseball in znajo prav dobro nabijati žogo. (Marquette University, Milwaukee)

Slika na desni predstavlja črnega katoliškega duhovnika, ki je bil prvi domači duhovnik v Belgijskem Kongu (Afrika). Pred kratkim je umrl.

Katoliški vojaški kaplani na Koreji so imeli duhovno obnovo v Seoulu. Drugi od desne v prvi vrsti (glej križec!) je Slovenec Rev. William Zlogar OFM, član lemontskega komisariata.

Odlikovana je bila za leto 1951. Mary Kelly v Marcus, Ia. Ze trinajst let je priklenjena na posteljo in je ustanovila posebno družbo vseh, ki dele z njo isto usodo. Odlikovanje ji je izročila njena mati.

MARIA GORETTI

Prevedel
P. Odilo

Marijina zadnja spoved je bila kot vse ostale: kratka in odkritosrčna.

Nato pa so se na delo spravili zdravniki. Zaradi hude oslabelosti Mariji niso upali dati kekega mamilnega sredstva. Imela je štirinajst nevarnih ran po vsem telesu, največ v drobovju. Devet jih je bilo posebno globokih. Tako so dve dolgi uri rezali operacijski noži v živo meso, zbadale so šivanke in žgala razna razkuževalna sredstva. To je bilo res mučeništvo. Že to trpljenje samo je bilo tako hudo, da bi lahko povzročilo smrt. Ura je kazala na devet zvečer, ko so ubogo bolnico prinesli iz operacijske sobe v ženski oddelek bolnišnice. Pri postelji je čakala mati, ki ji je Marjanca rekla: "Mama, kar dobro mi je!" A takoj za tem je poprosila: "Prosim malo vode! Ali smem zavžiti samo nekaj kapljic vode?" Zbudila je toliko krvi, mrzlica je bila huda in žeja tako neznosna.

Mati, ki bi rada vse žrtvovala, tudi zadnjo kapljico svoje krvi, da bi le hčerko ohranila pri življenju, ji je morala reči: "Ne!" Zdravniki so prepovedali.

Ura je tekla počasi, počasi. Ponudili so ji križ, da ga je poljubila. In spomnili so jo na žejo, ki jo je imel trpeči Zveličar. To jo je pokrepčalo in potolažilo. Da bi od-

MUČENKA SVETE ČISTOSTI

stranili priliko govorjenja, kar je Marijo utrujalo, in da bi ne videla materinih objokanih oči, matere niso pustili vso noč pri otroku. Toda to je bil povod novih skrbi nežne deklice.

"Kje bo mama spala?"

Povedali so ji, da je vse urejeno, a otrok se ni pomiril. Dobra in ljubezniva gospa Cimorelli, dve redovni sestri in španska grofica Luisa Cucalon so bili vso noč pri bolnici. Tudi drugi so prihajali in odhajali. Tako je bilo vsem, kot bi stali ob vznožju križa. Duhovnik p. Guijarro se je spomnil, da bi bilo lepo, če bi bila mučenka sprejeta v Marijino družbo. Zato je sam zmolil predpisane obredne molitve in blagoslovil Marijino svetinjico. Na zelenem traku jo je obesil okoli dekličinega vratu. To je bila srečna misel. Marjanca je zopet in zopet poljubljala svetinjico Brezmadežne. Po petindvajsetih letih so to svetinjo našli v grobu. Sicer že zarjavelo, a napis je bil še vedno čitljiv: "Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas!"

Proti jutru je prišel dobri znanec in prijatelj, Don Signori, ki je nekoč materi svetoval, naj otroka izroči v Marijino varstvo. Ostal je dolgo časa pri umirajoči. Podelil ji je sveto popotnico. Ko se je Marija pripravljala za poslednje sveto obhajilo, ji je duhovnik stavil vpraša-

nje, ki ga je imela na ustih tudi mati Goretti takrat, ko so sosede pred hišo kričali in zahtevali Aleksandrovo smrt. Dekličin odgovor je bil isti: "Branila sem se, nisem dopustila!" Nato pa jo je duhovnik vprašal: "Ali odpustiš Aleksandru iz dna srca, kakor je Kristus odpustil razbojniku na križu in mu obljubil sveti raj?" Odgovorila je, da mu je že odpustila. To je povedala jasno in odločno ter še dostavila, da bo molila za njegovo spreobrnjenje. Želi, da bi ga enkrat videla v nebesih. Duhovnik jo je še vprašal, če ve, koga bo prejela v svetem obhajilu. "Da! Jezusa, ki ga bom kmalu videla v nebesih!" se je glasil odgovor. Nato je prejela sveto popotnico.

Njena slava in povečanje sta se že pričela, četudi njene smrtne težave še niso bile pri koncu. Ves dan so dovoljevali, da so prihajali obiskovalci, samo da so se mirno zadržali. Gledali so ljubezniv, upadel obraz, obdan s kostanjevimi lasmi na beli blazini. Nič niso mogli pomagati, pač pa so trpinko obsuli s cvetjem: z vrtnicami, lilijami in poljskimi rožami. Tako je že njena postelja izgledala kot okrašen oltar.

Usmiljeni brat lekarnar je Marijo prosil, naj se ga spomni v nebesih. "Kdo ve, kateri od naju bo prvi tam?" je odgovorila. Imela se je za nevredno in je računala z vicami. "Ti boš prva," jo je zagotavljal redovnik. "Dobro, ako bo res, se vas bom spomnila!" mu je obljubila.

Pozno popoldne so bolečine še narastle. Nastopilo je vnetje trebušne mreže in od časa do časa se je pogreznila v nezavest. Ko se je Marija

zadnjikrat zavedla, se je mati sklonila knjej ter jo poprosila, naj moli za vse. Odgovorile so samo oči. V strahu, da ji večja trpljenje, se je mati skrila za druge obiskovalce in bridko ihtela. Terezija Cimarelli je stala ob postelji. V svoji vročici je videla umirajoča Marija prizor prejšnjega dne in je prosila, naj že vendar odstranijo Serenellijevega fanta. Na ves glas je zakričala: "Kaj delaš, Aleksander? Pogubljen boš, če to napraviš! V pekel boš prišel, da veš!..." In zopet se ji je zdelo, da leži na tleh v svoji krvi ter je milo poprosila: "Položite me v posteljo! Rada bi bila blizu naše ljube Gospe!"

Bila je Mariji bliže, kakor je mislila...

Okoli tretje ure po polnoči je začela zopet govoriti v mrzlici. Prijela je gospo Cimarelli za roko in zaklicala: "Terezija!" Dvignila se je z gornjim telesom in zopet omahnila na posteljo. Njene kalvarijske ure so bile pri koncu.

Bile so druge večernice na praznik presvete Krvi - takrat so ga obhajali prvo nedeljo v juliju - in v cerkvi so peli k božjemu Mučencu Kristusu: "Zakaj je tvoja suknja rdeča in oblačilo kakor njih, ki tlačijo v stiskalnici?" (Iz 63, 2).

Bolnišnica usmiljenih bratov v mestu Nettuno, kjer je umrla sv. Marija Goretti.

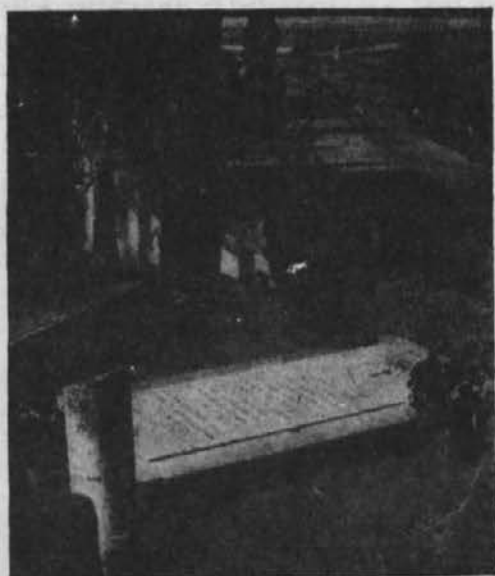
ZMAGA

UES prihodnji dan je prihajalo ljudstvo iz mesta; staro in mlado, vse se je zbralo okoli mrtvega telesa nedolžne Marije. Otroci so jo poljubljali. Vsi pa so jo prosili, naj posreduje zanje v nebesih. Drugo jutro je bila opravljena slovesna črna maša v bolniški cerkvi. Vse mesto je bilo navzoče: kanoniki iz stolne cerkve, vsi duhovniki, mnogo redovnic in redovnikov, otroci iz zavetišča sv. Doroteje, najbolj ugledne družine iz mesta in tudi vsi letoviščarji, ki jih je bilo mnogo v mestu. Začel se je velikanski pogrebni sprevod po ulicah Nettuna. Med potjo so vsi glasno molili sv. rožni venec. Ko se je sprevod začel, so zvonovi vseh treh cerkva slovesno zazvonili. Niso bili plat, kot navadno ob pogrebi, temveč so zmagoslavno peli v vsej slovesnosti. Don Signori sam je imel slavnostni govor, v katerem ni bilo žalosti, temveč polno svetega zmagoslavja junaškega otroka. Poudarjal je, da ni bila netunska domačinka, da bi jo lahko imenoval mučenko lastnega mesta. Prosil pa je malo deklico, ki je nekoč prodajala golobe, naj se vseh netunskih meščanov spominja v ne-

besih in naj tudi njim pripomore do živega mogočnega plamena čistosti in vere.

Pred pogrebom je prišlo do malega prepira, kam naj svetniško truplo Marije Goretti pokopljejo. Sprli so se namreč za izredno čast. In mesto Nettuno je določilo najlepši prostor, kjer naj počivajo deviški ostanki male junakinje čistosti. Iz prostovoljnih prispevkov sta bila postavljena Mariji dva spomenika: eden iz marmorja v cerkvi Matere milosti, eden iz navadnega kamena na njenem grobu. Nagrobni spomenik je dobil napis: "Tukaj počiva deviško telo junakinje Marije Goretti, v njenem dvanajstem letu." Zraven pa je bilo pripisano: "Čakamo postavnega dovoljenja, da truplo pokopljemo v svetišču cerkve Marije milosti." Treba je bilo čakati sedemindvajset let, preden je dovoljenje prišlo, torej leta 1929. V desetih letih po njeni smrti so bili postavljeni Mariji Goretti v čast še trije drugi spomeniki: prvi na hiši, kjer je bila ubita, drugi v Corinaldu, kjer je bila rojena, tretji na jugu v Otrantu.

Pogreb je torej kazal več veselja zmage kot žalosti. Že takrat je bila Marija prav za prav oklicana za svetnico. Ljudstvo je že takrat povedalo to, kar je Cerkev razglasila uradno čez petdeset let. Toda srce Marijine matere je bilo strašno prizadeto, hujše kot bi moralo biti prizadeto srce katerekoli matere, ki je izgubila svojega otroka. Pač zato, ker se je zgodilo vse tako nepričakovano in pod takimi neizrečenimi okoliščinami. In tudi tako kmalu po smrti ljubljenega moža. To bi bilo skoraj popolnoma razbilo Gorettijevo družino. Le s težavo se je materi posrečilo, da jo je obdržala skupaj še nekaj časa: Silno se je borila, opravljala je vsa moška dela in tiho je morala požreti marsikatero prevaro in izkoriščanje moževega dru-

Marijin
grob

September 1951.

žabnika, starega Serenelija. Zdaj pa družine ni mogla več držati skupaj. Tudi se ni mogla vrniti za stalno nazaj v Ferriere di Conco. Pogodba z Serenelijevim se mora razdreti. Kako naj vendar živi v hiši, ko vsak kamen kriči, kaj je videl na njeni hčerki? Tu jo bo vse vsak hip spominjalo na strahovite boje, ki jih je uboga Marijanca imela v svoji duši že mesece in mesece, pa jih je skrivala iz ljubezni do nje, do uboge matere. Tu bo vedno mislila na otrokove muke in bolelo jo bo še bolj, da tega, kar se je godilo z ubogim otrokom, ni sama opazila.

Toda Marijanca ni nehala skrbeti za svojo mater. Nettunski prebivalci niso pokazali svoje naklonjenosti samo z udeležbo pri pogrebu in s postavitvijo spomenikov. Duhovnik Allegrini je mater pregovoril, naj gre na romanje v Rim in jo je tam oskrboval dva tedna. Medtem se je pripravljala, da bi se vrnila v Corinaldo. Mnogi so jo v Rimu obiskali in z njo govorili. Radi bi bili slišali iz njenih ust, kaj se je zgodilo z nedolžnim otrokom. S pomočjo papeža Leona XIII. je ta duhovnik Allegrini uredil, da so hčerkico Erzilijo vzele sestre kapucinke. Najmanjšo hčerko, ki je bila nezavestna priča Marijinega mučeništva, pa so sprejele frančiškanske sestre, Marijine misijonarke. Pozneje je ta

Brat Marije Goretti, Angelo Goretti, potuje iz Amerike v Rim na kanonizacijo svoje sestre.

najmlajša sestra postala redovnica in še zdaj živi v samostanu kot sestra Marija od sv. Alfreda. Erzilija je poročena. Mati je šla potem v Corinaldo. Komaj šest let je bilo od tega, kar je zapustila kraj prvega srečnega zakonskega življenja, šest let britkosti. S kakšnim praznim srcem se je vrnila! Pa se jo je usmilil dobrotni prijatelj, grof Bronori, ki je sklenil, da bo poskrbel za potrebe male družinice. Tako naslednja leta uboge matere vsaj niso potekala v pomanjkanju. Leta 1906. so šli vsi trije sinovi v Ameriko, v Združene države. Tam je najmlajši umrl leta 1917., Angelo še zdaj živi v državi New Jersey. Drugi še živeči brat svetnice pa se je vrnil v Italijo.

Dalje prihodnjič

MATI JE ŽALOSTNA...

- ... ko sliši jokati svojega otroka, pa ga ne more razumeti.
- ... ob bolečini svojega otroka, ki mu ne more pomagati.
- ... ob graji in tožbi drugih ljudi nad njenim otrokom.
- ... ob grešnem padcu svojega otroka.
- ... ob zgrešenem poklicu svojega otroka.
- ... ob zasmehu, ki ponižuje njenega otroka.
- ... ob razstanku z ljubljenim otrokom.
- ... ob svidenju iz ranjenim otrokom.
- ... ob smrti svojega otroka.
- ... ob misli na duhovno izgubljenega otroka.

P. Udilo ofm

Kdo je

kakor čebela...

vas te knjige zastrupile in pokvarile.

Pozdravljeni, farani! Vi bi morali biti res kot čebele. Če ob čebelnem roju kdo tolče in zvoni po medeninasti posodi, takrat se čebele zberó skupaj. Tako tudi dobri farani naglo hite v cerkev, kadar v cerkvenem zvoniku zvoni k službi božji. Ne pridejo šele takrat, ko jih duhovnik pozdravi z "Ite missa est".

Sluga sem! Vi mladi delavci, vajenci, pomočniki! Tudi vi ste kakor čebele. Kadar čebele ponoči spijo, menda leže na hrbtih, da jim nočna rosa ne zmoči peruti in da niso zjutraj ovirane pri delu. Tako mora biti tudi vam delo najbolj priročno in priljubljeno, pridnost najlepša čednost. Zakaj ni gršega na svetu, kot je lenoba, vseh grdob grdoba. Zato pravi Gospod: "Mladenič, rečem ti: vstani!"

Pokonci, vi stiskani in žalostni! Vi ste kakor čebele, ki baje nosijo pod perutmi vedno majhen kamenček, da jih veter predaleč ne zanese. Zato je Bog tudi nam naložil težavo, utež, da se ne prevzamemo, in da nas veter domišljavosti predaleč ne zahese.

Pozdravljeni vsi skupaj: vi podložni in vi kralji in gospodarji, vsi skupaj smo kot čebele. Kar dela namreč kraljica pri čebelah, isto delajo tudi podložni--vse čebele. Če kraljica spi, spijo vse čebele; če začne matica--kraljica brenčati, potem začenejo vse isto muziko; če kraljica ob roju zleti iz panja, potem ne ostane nobena čebela doma, vse gredo za njo; če počiva matica, potem imajo vse delopust.

DOBRODOŠLI, vi skopuhi! Vi ste kakor čebele, ki veliko medu skupaj znosijo, pa ga zelo malo povžijejo. Tako hočejo skopuhi veliko imeti, mnogo na kup znositi, vživajo pa za njimi--drugi.

Dober večer, vi hinavci! Vi ste kakor čebele, ki nosijo spredaj med, zadaj pa strup. Taki ste vi tudi, hinavci, ki spredaj ližete, zadaj pa praskate.

Lahko noč, vi jezljivci! Vi ste kakor čebele, ki morajo žrtvovati svoje življenje, kadar koli komu zapičijo želo v kožo. Tako je tudi jezljivcem njihovo maščevanje samo v škodo: kamen, ki ga vržejo na druge, prileti nazaj na njihovo glavo, jih rani in ubije.

Dobro jutro, gospodje študentje! Tudi vi bi morali biti kot čebele, ki iz cvetlice izsrkajo samo med, ne pa strupene tekočine. Tako morate tudi vi iskati in izbirati knjige, da se iz njih kaj poštenega naučite, ne pa da bi

V kratkem: kakor delajo starši, tako delajo otroci, kakor delajo predstojniki, tako delajo podložniki.

Podložniki gledajo, kako živi njih glava, poglavar v deželi. Če je njegovo življenje pravo in pravično, potem je prekrasno ogledalo vsakemu v deželi.

Nekaj za naš čas

SVETOVNI VODILNI možje, zlasti na najvišjih mestih in če so resnično veliki, vidijo usodne zgodovinske dogodke in prevrate daleč naprej v bodočnost. Med takimi vodilnimi velikimi možmi preteklega stoletja je v odlični meri papež Leon XIII. Kot "Luč iz neba" ga je napovedal preroški menih Malahija v svojih napovedih bodočih papežev. In to je tudi bil. Vse tolike in tako strašne homatije današnjih dni je naprej videl in svaril svet pred njimi. Kazal mu je jasna pota in sredstva, kako edino si jih more prihraniti.

Kako občudovanja vredna je na primer že njegova delavska okrožnica "Rerum novarum", v kateri napoveduje rastočo moč svetovnega delavstva in svari državnike in delodajalce sveta, naj začno pravočasno urejati delavsko vprašanje na podlagi socialne pravičnosti. Prelepe smernice jim daje, kako bodo to dosegli. Daje pa tudi navodila delavstvu za njegov boj za pravice, da mu jih ne izmaličijo v njegovo škodo in gorje. Kolik blagoslov za ves svet, vse stanove, vse narode in zlasti za delavstvo, ko bi mu bil svet sledil! Koliko gorja, solza in krvi bi si danes prihranili! In ker ga svet ni poslušal, mora pač sedaj trpeti posledice, katere je napovedoval.

Lemontske
čebelice
Vas vabijo
na...

MEDENI

PIKNIK

2. septembra

Za sedanjim svetovnim naraščajočim nemiro, ki smo ga pravkar priča, je pa Leon XIII., kakor nihče drugi, začutil tudi rastočo moč očeta laži, Satana, ki je znal te zamotane razmere obrniti proti Bogu in sreči človeka na zemlji. Zato pa je sveti oče klical ves krščanski svet k veliki molitvi k sv. nadangelu Mihaelu, ki je v nebesih premagal upornega angela in vrgel z ostalimi uporniki v pekel. Kakor je nastopil v nebesih v angelski revoluciji proti Bogu, tako naj nastopi tudi sedaj na svetu v enakem boju.

Tako je Leon XIII. tudi spisal in izdal med drugim knjižico posebnih eksorcizmov, zarotovanj Satana, katere naj bi zlasti duhovščina pridno uporabljala in se tako z njim borila. Človeka pretrese, ko jih bere.

Za navadne vernike vesplošno pa je ukazal, da se mora po vsaki tihi maši poleg treh zdravamarij, molitvi "Pozdravljena Kraljica" in "O Bog, naše pribežališče", zmoliti še posebno krepka molitev k sv. Mihaelu: "Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju; bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudega duha! Ukroti naj ga Bog, ponižno zato prosimo! In ti, vodnik nebeske vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v pekel pahni. Amen!"

/Dalje stran 288/

PO

KRALJESTVU KRIŽA

Kaj takega se pa ne zgodi vsak dan, kakor se je zgodilo ameriškemu poslancu iz North Caroline, Thurmond-u Chatham-u. Sveti oče mu je blagoslovil cigare. Sam je povedal, kako se je to zgodilo: "Pet članov kongresa je ob priliki obiska Rima zaprosilo za audienco pri sv. očetu. Bili smo lepo sprejeti in vsak izmed nas je prinesel s seboj polne žepce svetinjc in slik, ki naj bi jih papež blagoslovil. Tudi jaz sem potegnil iz žepa škatlo rožnih vencev in svetinjc - vsaj mislil sem tako - in Pij XII. je položil nanje svoje roke ter jih blagoslovil. Sveti oče je že hotel naprej, jaz pa pogledam in vidim, da sem držal v rokah napačno škatlo: cigare... Tedaj je postal pozoren tudi sveti oče. Videl je, kaj je blagoslovil in se prisrčno nasmejal, jaz pa sem prinesel na dan prave rožne vence..."

Mr. Chatham je podaril paket blagoslov-

ljenih cigar svojemu prijatelju skupno s sli-ko Pija XII. Ta pa jih hrani kot edine cigare, ki jih je verjetno kdajkoli blagoslovil papež.

Vatikanski radio je nedavno medporočili prinesel vest, da je komunistična Madžarska poklicala k vojakom vse duhovnike od 22 do 55 leta. Če so državljani, morajo služiti tudi vojsko! Tako poudarjajo voditelji. Hm! Čudno, da o njih državljskih pravicah nočejo nič slišati, kadar delijo krušne karte. Takrat pa pravijo: Duhovniki niso enakovredni državljani, zato ne dobe nič!...

Prvikrat v zgodovini je musliman napisal knjigo o Kristusovem življenju. Pisatelju je ime Adel Hamid Bou-da El Sattar. Kot vir pa se ni posluževal svetega pisma, pač pa drugih starih virov, zlasti del cerkvenih očetov. Tudi koran (muslimansko sveto pismo) mu je služil. Kot znanstveno delo knjiga ni dosti vredna, pač pa je njena izdaja znak, da se tudi muslimanski krogi zanimajo za katoliško vero.

Kadar pri sportnih prireditvah kdo dobro zaigra, gledalci ploskajo. Amerikanci pravijo v frazi, "da je

igralec prinesel hišo dol" (bring down the house), kar je za igralca gotovo znak pohvale. Amerikanskemu misijonarju Rev. Jakobu Stuartu v džunglah Burme se je pa zgodilo tole: Zabaval je svoje farane z raznimi "čarovnijami", ki se jih je še doma kot študent zelo dobro navadil. Posebno z denarjem je znal razne trike: jemal je denar iz ušesa ali nosa koga svojih gledalcev. Ko je svojo 'predstavo' končal, pa se občinstvo ni hotelo mirno raziti. Vsi naenkrat so skočili na noge in vpili, naj pričara še več denarja. Pa je bilo vsega tega za ubogo misijonarjevo stanovanje preveč in hiša se je resnično podrla: ameriški stavek 'bring down the house' je bil v trenutku dobesedno izvršen... K sreči ni bil nihče ranjen, saj slamnata streha in stene niso bile pretežke.

V vatikanskih uradih so nedavno uvedli tako imenovane "time clocks", kakršne imajo ameriška podjetja. Te ure kažejo, kdaj posamezni delavci prihajajo in odhajajo iz službe, koliko časa in koliko delavcev je torej na delu. Cerkvene oblasti so javile, da je to eden izmed procesov, ki na vseh koncih modernizirajo starodavni Vatikan. - Morda bodo te vrstice

v tolažbo delavcu, ki jih bo bral. "Vidiš, pa morajo tudi 'gospodje' hoditi točno na delo, ne le mi po tovarnah. . ."

Mašnik je postal zamorski konvertit Peter. J. Carter. Posvečen je bil v Buffalu, N. Y. Father Carter je graduiral v višji šoli za zamorce Tuskegee Institute. Katoličan je postal v tretjem letniku na Michigan University. Nato je vsak dan služil kot mašni strežnik, dokler ni šel k vojakom. Po končani vojaški službi je stopil v bogoslovje.

Father Carter je v škofiji Buffalo, N. Y., drugi črni duhovnik.

V cerkvi sv. Hijeronima, Hyattsville, Maryland, je ministrant po maši povedal Fathru Cahillu: "Opica je v cerkvi!" Kaj??? Res je bila v zakristiji opica: skakala je po omari in podstropni napeljavi za gorkoto ter se režala začudenim občudovalcem. To ti je bil dirindaj! Father in dva ministranta sta se spravila na lov. Celó solato so postavili za vabo, pa opica se zanjo še zmenila ni. Končno so jo spalico toliko časa podili s kota v kot, da se je le morala podati. Ko so

prišli policaji, je bil lov že končan. Lovci pa so izvedeli, da je opici ime Luigi in je last enajstletne deklice, ki je doma blizu cerkve. Tudi so zvedeli, da Luigi najraje je kisló zelje. Ko bi ji torej nastavili za vabo kisló zelje, bi bilo v cerkvi prej konec dirindaja.

Tudi Fathru se primeri vsemogoče, celo opica se lahko pomeša med 'pobožne' cerkvene obiskovalce. . .

Uradno je ugotovljeno, da se nahaja v Rusiji okrog štirinajst milijonov sužnjev, ki morajo delati v državnih komunističnih podjetjih in nimajo nobenih pravic, še manj svobode. Med njimi je mnogo mladine, ki ima komaj dvanajst let. Ubogi "živi stroji", kdaj bo konec vašega trpljenja???

Katoličani premalo molimo, da bi se Rusija kmalu spreobrnila.

Jugoslavija ima tako svobodo, da so letošnjim novomašnikom prepovedali nove maše po rojstnih farah, ampak so morali prvič maševati v ljubljanski stol-

nici. Vsi bogoslovci so imeli po končani šoli stroge preiskave in niso smeli na domove. Se boje njih vpliva. - No, verniki so novomašnikom za druge maše pripravili take slovesnosti, da oblast s svojo prepovedjo ni prav nič uspela. Svoboda pa taka!

Slavne filmske zvezde, zdravniki, advokati, profesorji, mnogi škofje in duhovniki, ljudje vseh stanov in poklicev so med tisoči vernikov, ki opravljajo enkrat na mesec nočno uro molitve. Narodni urad tega gibanja je dal pred kratkim poročilo, da je včlanjenih v zvezi že 224.000 ameriških katoličanov. Skoraj vsaka država je zastopana in število raste zlasti po velikih mestih.

Gibanje je začel leta 1927. Rev. Mateo Cowley-Coovey SS. CC. Zdaj je njegov predsednik Rev. Francis Larking SS. CC., ki razširja gibanje počasi po vsem svetu. Father Larking poroča, da je njegov urad in ostalih 50 tajništtev v USA dobilo že nešteto pisem, ki povedo, koliko milosti so člani že prejeli po tej pobožnosti.

Posnemanja vredno, zlasti v našem času!

SPLOŠNI
MESEČNI NAMEN

Za pravo razumevanje in ljubezen do svetih obredov

O
D
M
E
V

LEMONTSKI

Vidite naše čebelje kraljestvo, kjer pa seveda gospodari p. John in pusti maticam bolj malo svobode. Letos jim je mož celo krila postrigel, da z roji ni toliko dela, ko ne moreje tako visoko leteti. Naš čebelar bi menda najraje vsa drevesa posekal, potem roji ne bi imeli kam sestiti. Tako pa je treba tolikokrat pristavljati lestvo... O, dela je dosti s čebelicami, zato pa je tudi potem tem slajše lizati med!

Tudi letos so bile lemontske čebele zelo zelo pridne in so nanesele mnogo sladkosti v panje p. Johna. Zato pa ne pozabite na **MEDENI PIKNIK**, ki bo na nedeljo dne 2. septembra.

Naročniki ste zopet dobili tikce za žrebanje medenih nagrad.

Bomo videli, komu se bo letos nasmehnila sreča. Vsem jo želimo iz srca. Ker pa vemo, da vsi le ne morejo biti tako srečni, bomo po medenem pikniku tudi neizžrebanim lastnikom tikcev poslali v tolažbo malo medu. Vsaj za poskušnjo, da bodo vedeli, kako sladek med nosijo lemontske čebelice.

*

Na romanju dneva Medenega piknika bo enajsto, romarsko mašo pri lurški votlini opravil naš čebelar P. John. Saj kljub osemdesetim letom ne le pridno skrbi za čebele, ampak še tudi poje kot fant. Menda je starost nanj pozabila.

*

Seveda bomo tudi letošnji. Medeni piknik združili z romanjem in upamo, da bo prišlo na

ta dan v Lemont mnogo Marijinih častilcev. Pridite že v soboto, da bo ste pri večerni procesiji z lučkami, ki ne sme odpasti, če bo le dovolj ljudstva. Ker je dan po nedelji tudi prost (narodni praznik Laborday), bo marsikdo lahko ostal pri nas. Če bo dovolj ljudi, bomo tudi v nedeljo zvečer napravili procesijo z lučkami.

Vsi, ki name ravate ostati pri nas čez noč, ne

pozabite to pravočasno sporočiti na naslov:

Baraga Home,
Box 608
Lemont, Ill.

*

Ob priliki jubilejne slovesnosti je za vso električno napeljavo za igro pred samostanom poskrbel Mr. Sedlak, s svojim sinom, fr. Krištofom. Obema iskrena zahvala. Mrs. Sedlakovi pa hvala za pomoč v Romarskem domu ves čas bivanja pri nas.

*

Zadnjič smo bili s prostorom precej na tesnem, naj pa danes omenim, kateri slovenski duhovniki so bili pri nas ob priliki jubileja lemontske Marije. Prevzvišenega g. škofa dr. Gregorija Rožmana naj imenujem na prvem mestu. Kaj rad pride med

nas. Ostali pa so: Rev. Matija Jager iz Barber-tona, O.; brata Rev. Janez in Stanko Dolšina iz Minnesote; Rev. Jožef Vovk iz Ely, Minn.; Rev. Štefan Kraljič iz N. Dakote; Rev. Jože Cvelbar iz Badena, Pa.; Rev. Roman Malavašič iz Jolietta, Ill. in novomašnik Rev. France Gaber. Od redovnih sobratov pa so bili poleg chicaških te dni med nami P. Bernard Ambrožič ofm in P. Fortunat Zorman ofm iz New Yorka ter P. Atanazij Lovrenčič ofm iz naše fare v Johnstownu, Pa. Iz lemontskega sestrskega doma za ostarele pa je prišel dobrovski župnik Rev. Jože Klopčič, ki pa je kot naš sosed tako večkrat med nami in ga skorajlahko prištevamo med lemontsko družino.

Lepo število, ali ne? Ribničan bi dejal: "Toliko gospodov je bilo skupaj, da sem si mislil: Danes bodo pa hitro naredili mašo... - Pa so se - šmenta - kar drenjali okoli oltarja, a slovesnosti kar ni in ni hotelo biti konca..."

Vsem se zahvaljujemo za obisk in upamo, da se bodo drugo leto spet oglasili na ameriških Brezjah.

*

Pa tudi izven romarskih dni nas vedno obišče kak slovenski dušni pastir. Tako je bil med nami to poletje Rev. Louis Baznik iz Clevelanda,

vojaški kaplan Rev. F. Demsar iz Pittsburgha, Pa., iz North Dakote pa nas je obiskal profesor Rev. Anton Anžič.

*

Kakor smo že poročali, smo imeli to leto dva redovna novinca iz slovaškega komisariata; fr. James Pajkos je doma iz Chicaga, fr. Dominik Mrena pa iz Pittsburgha, Pa. Leto noviciata je hitro minilo in ostala sta stanovitna: dne 23. avgusta sta se darovala Bogu z neslovesnimi obljubami ter se preselila v klerikat.

Želimo jima srečno pot do oltarja!

*

VEČNI POPOTNIK Ave Marije si ne da miru. V septembru se bo odpravil proti Michiganu, Minnesoti in Wisconsinu. Želimo mu srečno pot in srečen povratek z dolgim imenikom novih naročnikov.

*

Mrs. Mary Knaus iz Sheboygana, Wis. nam je sporočila, da bo ona plačala stroške za prenovitev kipa lurške Ma-

Noviciata je konec...
Fr. James in fr. Dominik
izgledata kar zadovoljna.

rije in Bernardke pri votlini. Sta lepo na novo pobarvana, naši dobrotnici pa iskrena zahvala!

*

Zahvaljujemo se Mrs. Angeli Križman iz Clevelanda, ki je za našo cerkvico darovala prtiček za podstavek mašne knjige. Bog povrni!

Mrs. Zugel iz Chicaga pa je Lemontu darovala stensko sliko Msgr. Buha. Naša zahvala!

Malokdaj
je
na našem
hibu
tako
živahno,
kakor
ob romanju
Slovenske
ženske
zveze

Lepo je bilo letošnje romanje Slovenske ženske zveze. Od vseh strani širne Amerike so prišli busi, da ne omenim Chicaga in drugih slovenskih naselbin v bližini Lemonta.

Že v petek so prišle romarice iz Kansasa, v soboto pa je bilo pri nas že vse živo. Vse popoldne in zlasti zvečer je bilo mnogo spovedovanja, saj je bilo mnogo žena iz krajev, ki nimajo slovenskega duhovnika. Ob osmi uri je imel v cerkvi p. komisar za romarice lep nagovor, sledil je blagoslov, nato pa procesija k lurški votlini. Svečke v rokah in razsvetljeno jezerce napravita tako prijeten spomin zlasti na vse, ki so prvič tukaj.

Naslednji dan (dne 15. julija) je bila za romarice prva maša ob sedmih z lepim govorom p. Odila, v katerem je opisal sliko Marije Pomagaj. Ob pol enajstih pa se je že vila pro-

cesija proti votlini, kjer je opravil sveto mašo naš gost P. Peter Zupan O. S. B. iz St. Vincenta, Pa. in sicer za vse žive in pokojne članice SŽZ. P. Odilo je v slavnostni pridigi ob tej priliki srebrnega jubileja Zveze krasno opisal slovensko ženo in mater. Prepeval je med sveto mašo pevski zbor SŽZ.

Ob drugi uri je vsa cerkev navdušeno odpevala pri petih litanijah, nato pa je zapela "Slovo od Marije". S tem je bil zaključen romarski spored in začel se je program Ženske zveze na griču, zvezan s prijetno domačo zabavo. Kar je res, je res: SŽZ to vsakoletno romanje v Lemont odlično organizira. In romanja so vsako leto lepša ter imajo vsako leto več obiskovalcev. Slovenske žene in matere: Na svidenje drugo leto pri Mariji Pomagaj!

* * *

Prekmurski Slovenci so poromali k Mariji na nedeljo dne 29. julija. Zbirališče so imeli pri Prekmurškem križu, od koder so šli v procesijo k votlini. Sveto mašo je ob spremljanju ljudskega petja opravil p. Rafael Stragisher, angleško pridigo je imel p. Leonard Bogolin ofm, župnik pri Sv. Štefanu. Popoldansko pobožnost je ob domači asistenci imel mladi dominikanec, sin prekmurskih staršev, P. Inocencij Hren, Ind. Medtem so se pred cerkvijo in počesti zbrali avtomobili: okrog petdeset jih je bilo. P. Odilo jih je blagoslovil v čast svetemu Krištofu, zavetniku voznikov. Sicer pravijo, da sv. Krištof pomaga samo do 45 milj, kar je čez, pa voznik sam odgovarja. A prepričani smo, da bo patron šoferjev čuval nad vsemi blagoslovljenimi avtomobili.

Tudi ta dan je bilo na našem gričku kaj živahno. Prekmurski rojaki so bili s svojim letošnjim romanjem kar zadovoljni.

*

Tretjeredniki svete-ga Frančiška, ki živite v okolici Lemonta! Prvo nedeljo v oktobru, dne 7. oktobra, bomo imeli shod pri Mariji Pomagaj. Pridite v čim večjem številu!

Lemontski kronist

"Free Parking" na ameriških Brezjah...
P.Odilo blagoslavlja avtomobile /29.jul./

Kronljanje na zaprečki

Marija me ni še nikoli zapustila in prepričana sem, da me tudi ne bo.

EUCLID, Ohio. - Pošilja Frances Košir: Pozdravljeni vsi v Lemontu, pozdravljena Marija Pomagaj! Javno se ji hočem zahvaliti, ker mi je izprosila zdravje mojih oči, ko sem se nanjo obrnila. Zato ji pošiljam dar za razširjanje njene slave. Dvakrat sem bila že uslišana.

Naj Vam povem, da sem bila že dvakrat v Lemontu. Prvič, ko so pokojni knezoškof Jeglič kronali Marijino sliko, drugič pa, ko so blagoslovili novi samostan. Kako je bilo lepo! Saj ne bom nikoli pozabila. Še enkrat bi bila rada tam, če bo le volja božja.

Pozdravljam vse bralce!

STEELTON, Pa. - Pošilja Mary Kočevar: Dragi oo. frančiškani v Lemontu! Tu pošiljam dar Mariji Pomagaj v zahvalo in se ji tudi javno zahvaljujem, da me je obvarovala nadaljne bolezni, ki mi je pretila.

CLEVELAND, Ohio - Piše Johan Mihelič: Pošiljam Vam za lučke. Le upajmo, da bo Marija prosila za nas Srce svojega Sina. Saj ona najbolj ve, kaj nam je treba. Ves svet vzdihuje v verigah. Mnogo solza je preteklo med zadnjo vojno, a bolj malo je med njimi spokornih solza zaradi grehov, s katerimi smo Boga žalili. Hudi časi so posledica grehov in vsaka taka solza bi pripomogla k miru bolj, kakor pa atomska bomba. Iz vseh krajev se slišijo glasovi: "Pri nas živimo v veliki nezadovoljnosti!" Pa zadovoljstva in srčnega miru ne bomo našli nikjer drugje, kakor pri Jezusu in Mariji.

WINDSOR-Ont. Canada. - Piše Terezija Korošec: Father urednik, lepo prosim, denite te moje skromne vrstice v naš tako priljubljeni list "Ave Marijo": Javno izrekam svojo prisrčno zahvalo naši nebeški Materi Mariji, Kraljici lemontski. Prosila sem jo za ljubo zdravje in obljubila, da se ji javno zahvalim. Uslišala me je in zdaj naj izpolnim svojo obljubo. V ta namen sprejmite tudi skromni dar, ki naj bo za Marijin oltar!

MISIJONSKI MESEČNI NAMEN

Krščanska socialna vzgoja v misijonih

N A Š I POKOJNI

Mary DRČAR, Cleveland, Ohio
 Katarina PERME, Cleveland, Ohio
 Anton GUBANC, Cleveland, Ohio
 Joseph THUMA, Minneapolis, Minn.
 Mary GORNIK, Cleveland, Ohio
 Josephine PAPEŠ, Joliet, Ill.
 Martin LINDIC, Cleveland, Ohio
 C.W. Sedmak, Cannon City, Colo.
 John FERKUL, Cleveland, Ohio
 Joseph LEKAN, Cleveland, Ohio
 Katarina BOJC, Denver, Colo.
 Antonija GNIDOVEC, Euclid, Ohio
 Anna BASELJ, Milwaukee, Wis.
 Terezija CVITKOVIC, Kansas City, Kan.
 Anton PETRIČ, Akron, Ohio

MILWAUKEE, Wis. - Pošilja Mary Soba: Častiti gospod urednik! Ob smrti našega blagega g. župnika (dne 19. julija) sem sestavila tole pesem in prosim, če bi prišla na Zapeček:

Častiti naš gospod duhovni,
 Father Gabrovšek predobri,
 zapustli solzno so dolino,
 šli v nebeško domovino.

Naše cerkve svečenik,
 skrben naših duš vodnik,
 naše fare blag pastir
 uživati šli so božji mir.

Vse življenje kremenjak,
 v boleznih bili so junak.
 Zdaj v Gospodu so zaspali,
 v srečno večnost se podali.

Malo časa so med nami bli:
 ne še čisto leta tri...

Vse prehitro so nas zapustili,
 čeravno smo jih iz srca ljubili.

Božji so namestnik bili,
 vse življenje Bogu posvetili,
 za vinograd božji so živeli,
 zdaj nebeško krono so prejeli.

Dragi naš, Vi mučenik!
 Bog naj bodi Vam Plačnik,
 saj lepo ste nas učili,
 dobrote dušne nam delili!

Z Bogom, dobri naš pastir,
 Bog Vam daj nebeški mir!
 On zdaj dobro Vam deli
 zgoraj, tam nad zvezdami.

V višavah zdaj prebivate,
 veselje rajsko uživajte.
 Prosite Vi za nas Boga,
 da milost On nam svojo da!

Da mi živeli bi lepo
 in enkrat bi prišli v nebo.
 Pri Bogu bili vsi bi zbrani:
 dragi, Vaši vsi farani.

Z Bogom, naš duhovni oče!
 Želje naše pa so vroče,
 da k Bogu tudi mi prispemo,
 z Vami spet se snidemo.

Da bomo skupaj vsi veseli
 čast in slavo Bogu peli,
 uživali presveti raj
 neskončno srečni vekomaj!

MENDOZA, Argentina - Piše Janez Štern: Z velikim veseljem Vam sporočamo, da smo Koledar in tudi "Ave Marijo" kljub dolgi poti doslej redno prejeli. Prav radi jo prebiramo, saj piše tako domače.

Pozdravljamo vse frančiškanske klerike, ki so prišli iz starega kraja, če se nas še kaj spominjajo tam iz 22. barake peggeškega taborišča.

Družini Štern in Žumer
 Vsi Vaši znanci - frančiškani
 Vas iskreno pozdravljajo - Ur.

CORTLAND, Ohio - Piše Anna Cadonic: Pošiljam dar za Marijo Pomagaj, njej v zahvalo. Sem že čisto obupala, pa se le obrnila k lemontski Mariji Pomagaj in me je uslišala. Moj mož že dve leti in tri mesece ni imel dela. Povsod so rekli, da je prestar.

Pa sem zaupno prosila Marijo in ravno v majniku, njenem mesecu, je spet začel z delom. Marija je res usmiljena. Saj življenje je hudo, posebno še, če je človek še za delo, pa ga ne more nikjer dobiti.

Še enkrat zahvala Mariji Pomagaj!

EAST MOLINE, Ill. - Piše Jakob Bučar: Prejmite vsi Lemontčani moje iskrene pozdrave! Lepo se Vam zahvalim za lepi list Ave Marijo, mojo najboljšo dobrotnico in varuhinjo. Če bi imel dosti, bi Mariji Pomagaj kupil zlat venec, toliko mi je že pomagala. Pač dam kar morem. Mnogo jih je okrog nas, ki nočejo o veri nič slišati, pa imajo vsega dovolj, mirne vesti pa gotovo ne. Mnogi pobožni pa težko gredo skozi življenje. No, pa zato Bog drugačne dobrote deli. Saj tudi Jezus in Marija nista imela nič.

Pa z Bogom! Vsi pozdravljeni!

STRABANE, Pa. - Piše Frances Tomšič: Pošiljam Vam pet dolarjev za novo lemontsko cesto. Ko sem bila tam, sem bila prav vesela prijetne hoje po gladki cesti, na dar sem pa pri vseh doživetjih romanja kar pozabila. Pa zdaj pošiljam ta mali dar. V Lemontu imate res božji blagoslov. Toliko dela je narejenega za ameriške Slovence. Kakšna razlika pred petindvajsetimi leti in zdaj! Bog naj Vas podpira še v prihodnje! Pozdrav!

K SLIKI: Kje stoji ta križ? Ob poti na Gorenjskem, da se mimoidoči pobožno križajo? Morda varuje dolensko polje, štajerske vinske gorice? Je zasajen morda v kraško zemljo, morda čuva slovensko mejo tam preko Mure? Kaj pa, če Korošci molijo pred njim?

Slika ni vzeta v starem kraju. Ta slovenski križ stoji na ameriških Brezjah, postavili pa so ga prekmurski izseljenci. Je eden izmed mnogih del, ki so napravili Lemont za košček stare domovine...

LEMONTSKI ROMARJI - FOTOAMATERJI!

Na lemontskem romanju ob priliki srebrnega jubileja kronanja Marije Pomagaj smo veliko slikali. Ali bi ne bilo škoda, če bi se posnetki te lepe slovesnosti izgubili ali prišli v pozabo?

V spomin na to romanje bomo naredili zbirko vseh posnetkov za skioptične slike. Zato naprošamo vse fotografe, ki imate posnetke (ne samo procesijo, ampak tudi ostale slike vseh filmskih velikosti), da se oglasite. Negative (ali tudi barvne pozitive) pošljite na naslov:

PHOTO SERVICE

William Kuntara, Prop.

422 Pierce St., Eveleth, Minn.

Nadaljevanje s strani 279:

Danes očitvidno moč satanova na zemlji še narašča. Vsi, prav vsi, ne samo svetni ljudje, tudi duhovniki in redovniki smo v nevarnosti, da nas zapelje in pogubi. Milijoni žrtev, potoki krvi in solza, strašno brezverstvo in sovraštvo do Boga to jasno kaže.

Ali ni zato -- če kedaj -- danes čas, da poslušamo velikega Leona XIII. in začnemo radi in pogosto

moliti to lepo in učinkovito molitev, ne samo v cerkvi pri tihih mašah, temveč pogosto tudi doma, če le mogoče zjutraj in zvečer?

Kaj, bo bi tudi ti, dragi čitatelj, postal eden izmed tistih, ki bi se začeli prestrašeni zbirati okrog sv. Mihaela in ga s to molitvico klicati na pomoč sebi ter trpečemu in zašlemu svetu? Samo po svetu pogledajmo, kako je danes, pa bomo to gotovo naredili.

P. Miršek

Verska svoboda...

Po pismu iz starega kraja

V neki fari v Zgornji Savinjski dolini so imeli napovedano sv. birmo. Vse je bilo pripravljeno: botri in cerkev, ki je bila najlepše okrašena. Mlajev niso smeli postaviti, je bilo uradno prepovedano na podlagi "verske svobode". Slavoloke in mlaje lahko postavljajo samo Titu. Vse pripravljeno, samo škof mora še priti. Toda iz Maribora pride poročilo: škofa ne bo, ker je dobil hišni zapor. Krajevni odbor je sklical sejo in vsi somorali biti navzoči, cela občina, vsa fara. Na seji so zahtevali od vsakega farana, naj se podpiše, da škofa ni treba. Nobeden se noče podpisati. Ljudje hočejo oditi. Zastržili so vhod. Ljudje pa so po strani vdrli iz dvorane vsi ogorčeni. In so klicali: "Škof mora priti, birmo bomo ime-

li!" Poslali so škofu uradno prepoved, da ne sme priti. Seveda pa je bilo po strani sporočeno v Maribor, kako stvar stoji v resnici in škof je vseeno prišel v nedeljo na birmo. Ljudi se je trlo v cerkvi in še vse okoli cerkve je bilo polno ljudi iz vseh okoliških fara, da dajo priznanje svojemu škofu. Birmance pa so celo pripeljali iz daljnega Celja.

Med birmo in med škofovo mašo so komunisti na trgu pod cerkvijo pripravili veselico z godbo na pihala. Pa to še ni dosti nagajanja, surovosti in "verske svobode". Cerkev stoji na malem hribčku. In ko se je ob deseti uri začela v cerkvi služba božja, takrat so začeli vojaki okoli hriba strelne vojaške vaje. In so streljali med vso službo božjo. Ljudje so vzeli po svoje in so rekli: Tako strelja, kot ob največjem žeganju." Toda

surovežem še to ni bilo dosti. Rekli so: Tudi župnik spada pod vojaško oblast, - In ob isti uri, ko je škof začel v cerkvi birmo, je bil župnik klican na vojaški razpored. Ko je bilo v cerkvi vse končano, se je šele smel župnik vrniti v župnišče ink škofu. Pri mizi so uživali same ameriške dobrote.

In Amerikanci verjamejo ministru Beblerju, ki pravi, da vlada v Jugoslaviji verska svoboda, češ da so vse cerkve odprte. Seveda so odprte, ker mnogo nimajo več ne vrat, ne oken, ne strehe. A kaj pomaga tudi odprta cerkev, če mora pa duhovnik, takrat ko bi moral opravljati službo božjo, okoli cerkve z vojaki streljati? Kaj pomaga odprta cerkev, če pa med službo božjo okoli cerkve plešejo in bučno muzicirajo in sicer na komando oblasti, ki ima polna usta svobode?

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

DAR LISTU--Po \$10: Rev. N. N.; po \$5: K. Slogar; po \$2: U. Strubel, J. Balha; po \$1.50: J. & M. Grm; po .50¢: A. Kaluza, M. Mrak; po .25¢: M. Turk.

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po \$2: U. Strubel; po \$1: F. Slapnicar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCISKA--Po \$40: Mrs. J. Sedmak; po \$20: J. Zgonc; po \$10: M. Krznaric, J. Percinar, Mrs. Porento, M. Perusek, T. Baznik, A. Bajt; po \$2.50: R. Markil; po \$1: Mrs. L. Kallen.

ZA BARAGOV DOM--Po \$20: J. Stepanich; po \$10: J. Dobravec; po \$5: A. Mozina, M. Filipovic, M. Linc, Mrs. A. Gubanc, C. Hocevar, M. Horvat; po \$3: A. Jakic; po \$1: M. Cekada, E. Pakiz.

ZA NOVO CESTO--Po \$5: J. Dobravec, F. Pirman, F. Tomsic, F. Brancel, J. Udovich; po \$4: J. Margetich; po \$2: J. Bucar, N. N.; po \$1: E. Pakiz.

ZA SEMENISCE IN DRUGO--Po \$600: N. N.; po \$74: F. Pirman; po \$50: J. Dobravec; po \$10: A. Stopar; po \$5: M. Dobravec, Mrs. J. Anzicek, Mrs. L. Dobzyk, J. Kovac, A. Muha, J. Mojstrovich, A. Cercek, M. Kocevar, A. Stepanich, M. Kocevar, J. Savrsnik, T. Karosec, A. Rauch; po \$4.50: M. Jamnik; po \$2.50: Mrs. L. Bucar; po \$2: H. Podpac, F. Podrisnik, Mrs. F. Rapinac, Jeretina Fam., U. Tomec, E. Pakiz; po \$1.50: Mrs. Borsnik; po \$1: M. Marinko, M. Udovich, J. Kebe, F. Urbanc; po .75: B. Kobe; po .50¢: N. N., R. Markel, J. Margetich, J. Resek.

ZA SVETE MASE--Po \$60: M. Kostansek, M. Porento; po \$50: P. Sustersic; po \$45: F. Lindic, M. Kostansek; po \$30: Mrs. Kodrich, M. Janezic, M. Ferkul, Kranjc Child, M. Porento, M. Porento; po \$25: Mrs. A. Gubanc; po \$22.50: F. Pirman; po \$17: L. Jeza; po \$15: A. Jeraj, M. Kostansek, M. Kutin; po \$14: J. & M. Grm; po \$13: P. Sustersic; po \$12: Mrs. Trusnik; po \$11: M. Jamnik; po 10.50: F. Horvat; po \$10: M. Filipovic, A. Moze, J. Kumel, F. Gnader, A. Krizman, A. Velkovrh, F. Winkler, M. Kovacic, Mrs. T. Krapscha, P. J. Laurich, L. Cendan, M. Turk, F. Stonich, E. Stonich, V. Gregor, Mlakar druž., J. Kocjancic; po \$9: J. Potokar, F. Vranicar; po \$8: A. Klobucar, M. Florijan, M. Rody; po \$7: Mrs. M. Winter, A. Muha, C. Alberti, J. Dragan, Russ Fam., J. Mutz, M. Sivic; po \$6: J. Kral, F. Petelin, A. Krakez, M. Bernot, J. Matkovic, Mrs. J. Stua, N. N., M. Bentz, A. Podobnik, Mrs. Jeras; po \$5: A. Zimmerman, K. Kepic, K. Judnich, T. Plos, J. Kodric, R. Lobdell, M. Cizel, A. Janchan, Mrs. F. Brancel, F. Petric, A. Krizman, M. Kastelc, N. N., J. Golob, A. Gostic, K. Sunich, M. Primozič, C. Strucel, C. Groth, M. Sustarsic, M. Dreflak, Mrs. L. Kallen, T. Zupancic, M. Starc, A. Znidarsich, R. Dugar, J. Debelak, L. Cebular, M. Kokalj, J. Komatar, M. Podgornik, J. Pintar, A. Juranci, F. Prosnick, K. Rogina, A. Filipic, S. Predan, A. Drenik, A. Ferbezar, M. Mootz, P. Ilter, A. Vodopivec, J. Kersman, A. Rebrovic, Zenska Zveza Kansas City Kansas, F. Urh, V. Kmetic, N. N., M. Marinic, A. Skrinar, F. Luskovich, J. Prazen, A. Bayt, Mrs. Petric, Mrs. F. Medofer, Mr. Mrs. J. Patensky, F. Massack, F. Drenik, Mr. Mrs. J. Urbancich, Mr. Mrs. V. Massack, Mrs. A. Somrak, B. Winter, J. Stampfel, Mr. Mrs. J. Koklich, S. Mahnic, T. Ferk, L. Yeager, M. Sturm, C. Sturm, M. Hochevar, A. Stepanich, Mrs. Pellegrini, Kuhel Fam., L. Picman, S. Krec, Knaus druž., L. Kosnak, J. Kocjancic, Mrs. Mecinec

C. Fischer, I. Benkshe, H. Kowalski, Romarji-Waukegan, Romarji-Indianapolis, J. Kocjancic; po \$4.50: A. Glad, Mr. Mrs. L. Kowalkowski; po \$4: A. Rauch, Mrs. F. Rapinac, F. Tratar, J. Jeras, J. C. Althoff, M. Cekada, F. Urbina, J. Glivar, F. Holst, Mr. Mrs. A. Urbanc, Mrs. Vovk, A. A. Kozel, M. Linc, C. Dugar, R. Strombar, U. Lovsin, K. Plantar, F. Kerkock, R. Kraemer, M. Sodec, T. Ajster, C. Gerbek, J. Zupancic, F. Kos, N. N., M. Hrastar, F. Lekan, A. Janezich, M. Spelich, M. Tomsic, Mrs. Judnich, A. Jakovac, A. Janes, Mrs. Miklavcic, C. Mihelcic, F. Kastigar, A. Molek, Mrs. J. Zerwett, F. Kokal; po \$3: R. Zalek, J. Zalek, J. Gostic, M. Perusek, Mrs. Govekar, F. Slapnicar, F. Turk, M. Juratovac, K. Vucko, J. Zalek, M. Livek, K. Koren, F. Bolj, M. Jelarcic, A. Franciskovich, N. N., A. Bosnik, A. Kamnikar, B. Gasper, M. Krebelj, A. Nose, L. Oresnik, H. Laurich, Mrs. Buchar, C. Rebersek, A. Zaman, F. Less, M. Mervar, J. Mojstrovich, M. Otonicar, Mrs. A. Yerman, M. Potochar, A. Krznar, C. Kucera, A. Tomsic, Mr. Mrs. A. Hribar, Mr. Mrs. A. Yerman; po \$2.50: R. Rebek, J. Markel, M. Kostelic; po \$2: J. Ray, F. Trepal, C. Bokal, F. Ulcar, F. Bevar, M. Hocevar, F. Cerar, M. Bradenska, R. Balaric, J. Kebe, J. Sadar, Mrs. J. Sedmak, M. Spehar, J. Furlan, M. Strucel, M. Strumble, Mrs. Markerlin, J. Mesec, J. Sorsak, M. Ovnik, M. Vlasic, M. Hotujec, M. Yownik, K. Rogina, A. Perk, M. Somrak, J. Kusnick, I. Chrst, T. Dezelan, M. Kozel, A. Preloznik, M. Gregorin, M. Gaspic, M. Music, M. Veselic, M. Haggert, M. Petrik, M. Moharcic, J. Jamnik, H. Presecnik, Mrs. Pertruna, J. Markoja, U. Kodeh, A. Brezovsek, M. Gregorcic, A. Makus, A. Zajc, J. Patch, M. Horzen, Mrs. J. Plesko, J. & J. Zupancic, F. Rauter, A. Mavri, M. Mihelcic, K. Sustar, A. Smole, F. Selko, M. Salatnik, N. N., M. Vosnjak, Mrs. Gorjanc, A. Gradisnik, U. Rragl, M. Benac, Mrs. Strukel, M. Kos, Mrs. Pribic, A. Primozič, Miss Voncina, M. Mance, R. Podreberac, M. Tomec, Mrs. Sorch, B. Bubas, M. Filipovic, F. Jurcic, J. Muc, F. Pirvoni, M. Sterk, M. Wretschko, Mrs. Konic, T. Kovacic, M. Mencinger, Miss Chernich, M. Klacynski, C. Marolt, M. Marsic, J. Kenik, A. Palcher, A. Lokavc, T. Zortz, A. Petric, J. Kovac, C. Fischer, M. Krznaric, V. Turk, N. N., M. Hegler, J. Kepic, F. Malover, M. Klun, M. Bresar, M. Redensek, M. Jelarcic, L. Sraj, A. Potochar, A. Kmet, M. Uranich, L. Laken, L. Kunc, M. Kastigar, Mrs. Govekar, U. Crnkovich, M. Makovic, M. Cherne, J. Laken, J. Junc; po \$1.50: F. Kaselay, F. Breznich, R. Balaric, M. Bresar, J. M. Poje, J. Toplikar, P. Stimet; po \$1: J. Spolar, J. Erlach, L. Dolinsek, U. Strubel, J. Tegel, K. Tostavrsnik, F. Petelin, M. A. Gregorich, A. Rogel, F. Wine, F. Pacnik, C. Spitzmiller, J. Fajfar, B. Evans, M. Klupar, B. Strahan, F. Junc, C. Mihelcic, J. Percinar, A. Strukelj, M. Ribstrat, A. Pucelj, J. Wesser, A. Nemgar, Mr. Mrs. Barry, Mr. Mrs. Krolak, A. Stalmaier, Mr. Mrs. J. Kolman, Mr. Mrs. J. Rus, N. N., M. Muehler, S. Z. Z. st. 17, M. Bozic, M. Zavadlar, M. Gosak, F. Medli, A. Spolar, F. Turk, Mrs. Grablavec, M. Tonjanovic, M. J. Ribich, M. Soba, A. Skedel, A. Praprotnik, T. M. Zupancic, F. Blazich, Mrs. Bencic, Mrs. Tonsevel, M. Kordish, E. Kodromac, M. Pribich, M. Uranich, M. Kozlevcar, I. Korenske, F. Bozic, Mrs. Toninsek, A. Vidina, M. Arco, M. Schubal, M. Susa, A. Pirc, M. Vidmar, J. Planton, F. Zainer, A. Kovacic, E. Pecman, A. Vihtelich, A. Rangus, M. Pailey, E. Repina, M. Divjak, F. Orazem, Al. Bozic, An. Bozic, Mrs. A. Slak, E. Klancar, M. Hocevar, R. Vovk, A. Droic, M. Jermanc, J. Margetich, J. Bergles, A. Stepec, J. Hocevar, J. Pristavec.

*Bi se jim pridružil
tudi ti?...*

**Sinovi
slovenskih
staršev!**

Lemont ni samo božja pot, ampak tudi samostan z noviciatom in redovno šolo /filozofijo in teologijo/. Čutiš morda veselje, da bi služil Bogu in dušam v redu svetega Frančiška? Če imaš potrebne šole, ljubezen do žrtve, molitve in dela ter si zdrav, boš z veseljem sprejet.

Piši na naslov:

Lemont is not only a Marian shrine, but also a school for youth studying for the priesthood. If you have a vocation to serve God in the Franciscan Order and have the necessary studies, love of sacrifice, prayer and work, you are invited to write for full particulars to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois